

Marius Iorga

Pre-texte

**Editura Eubeea
Timișoara, 1999**

Coperta : LUCIAN BISTREANU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale

IORGA, MARIUS

Pre-texte / Marius Iorga —

Timișoara : Editura Eubeea, 1999

162p. ; 20 cm.

ISBN 973-9479-04-9

821.135.1-32

MANECHINUL

Reîntoarcerea lui Maximilian fusese privită cu suspiciune și chiar cu oarecare teamă, fiindcă omul suferise un șoc psihic și stătuse internat mai multe luni în spital. De fapt, nimeni nu știa precis ce se întâmplase cu el. Doar presupuneri. Unele, e drept, cam neliniștitoare, altele cu o cotă de fantezie umflată dinadins, spre deliciul meschin al unora. Cert este că Maximilian n-a vorbit niciodată nimănui despre boala sa. Unii au încercat să-l tragă de limbă, însă n-au aflat nimic. Maximilian ocolea subiectul cu îndărătnicie sau cu inconștientă — ambele variante putând fi perfect plauzibile.

Odată revenit, n-a mai fost posibilă încadrarea pe vechiul post de la birou. Dintre toate slujbele recomandate, i-a convenit cea de grădinar — căci Regia autonomă poseda peluze și gazon și nici personalul nu-i prisosea. Astfel că, începând cu a doua zi, Maximilian și-a luat în primire noul loc de muncă.

Peste aproximativ o lună, directorul trimise să-l cheme și, când Maximilian sosi, îi oferii un fotoliu. Invitatul se codi, dar, până la urmă, se așeză.

— Trebuie să vă informez că suntem mulțumiți de dumneavoastră, rosti directorul. Se vede că iubiți florile. Am avut o reprezentanță străină în vizită, a rămas impresionată de rondourile pe care le îngrijiți.

Maximilian nu reacționează defel, iar celălalt continuă:

— Vă acordăm o primă. Considerăm că o meritați.

— ?

— V-ați acomodat repede...

— Da, domnule director.

— Oamenii sunt drăguți, nu?
— Da, domnule director. Foarte drăguți.
— Mă bucur că vă înțelegeți. Asta e important.
— De acord, domnule director. Oamenii sunt drăguți. și interesanți.
— E o constatare recentă?
— Nu, domnule director. E o certitudine.
Șeful îl fixă cu privirea câteva secunde, țuguindu-și apoi buzele într-un anume fel.
— V-ar mai tenta munca la birou? întrebă el sărind de la una la alta.
— Nu, domnule director. E plictisitoare.
— Grădinăritul e total diferit, nu?
— Absolut, domnule director.
— Înseamnă că vă atrag schimbările.
— Da, domnule director. În fiecare zi modific, pe hârtie, aranjamentul floral. Monotonia mă exasperează.
Directorul se trase mai sus în fotoliu, în vreme ce Maximilian scoase din tureatca cizmei un briceag de altoit. Îl deschidea și-l închidea ritmic, păstrându-și fizionomia rigidă, inexpresivă. Ridicându-se brusc în picioare, părăsi încăperea și se duse direct la baraca unde își ținea uneltele.
Pe la sfârșitul verii, directorul se înapoie din concediu. ședea în cabinet, admirând, cu coatele sprijinite de pervaz, gazonul tuns ireproșabil. Când se răsuci pe călcâie, simți o zvâcnire ușoară a inimii. Maximilian îl măsoară insistent cu ochii, de la trei pași distanță, având aceeași figură impenetrabilă. În mâna-i dreaptă, lama cuțitului de altoit pocni sonor și înțepeni în lăcaș.
— A! Dumneavoastră erați! își reveni iute directorul. Vreo problemă?
— Vă place noua formă a gazonului? răspunse Maximilian tot printr-o întrebare.

— Mărturisesc că da. Am remarcat imediat transformarea. Ideea e excelentă.

Felicitări!

— Mulțumesc. M-am inspirat după un set de poze. Și delegației japoneze i-a plăcut.

— Ce delegație?

— Erați în concediu.

— Da, exact.

— M-am întreținut cu ei. Japonezii sunt horticultori pasionați.

Domnul Kawanaga are în grădina sa treizeci de specii de orhidee.

— Minunat!

— Simpatici oameni japonezii, nu vi se pare?

— Desigur, confirmă șeful. Și foarte înzestrați.

— Dar au gâtul atât de subțire... Sunt fragili.

Țârâitul intempestiv al telefonului inundă biroul și directorul apucă receptorul. Ascultă preocupat, pe urmă, plasând receptorul în furcă, ridică privirea spre Maximilian .

— De necrezut! exclamă el frecându-și îngândurat bărbia.

— Vreo neplăcere, domnule director?

— M-au anunțat acum că s-a descoperit un cadavru lângă zidul nordic.

— Un cadavru, domnule director?

— Da. Are o tăietură urâtă la beregată.

— Să fie o crimă?

— În mod cert.

— Și va veni poliția?

— Bineînțeles. Vor face investigații și va fi mare tărăboi pe-aici.

La fel ca rândul trecut, Maximilian mormăie ceva în barbă și se retrase precipitat, motivând că mai avea treabă.

La scurt timp de la ieșirea acestuia, apărură Elisaveta, femeia de serviciu.

— Să trăiți, vreau să vă zic un lucru, domnu' director.

— Ascult.

Femeia se uită cu un soi de îngrijorare către ușă, apoi mai înainte un pas și rosti șoptit:

— Știți... cu grădinaru...

— Ce-i cu el?

— E abnormal. Jur pe mormântu' bărbatului meu! și continuă imediat pe același ton: Acu' o săptămână m-a ocărât Siminica. Mi-a zis câte-n lună și-n stele. Da' nici eu nu m-am lăsat. Am pozat-o ca la carte, că am...

— Gata, ajunge! i-o reteză directorul nerăbdător. Parcă povesteai de grădinar.

— O, da, iertați-mă că m-a luat gura pe dinainte. V-am zis că eram amărâtă de ceartă. Și atunci, mâine-zi, m-am dus la grădinar să-i cer o pilulă de cap, că mă ologea durerea. Ușa era depărtată și el ascutea un cuțatoc cât maiu' și suduia. Vorbea singur, zicea că-i taie ori că-i curăță pe toți. M-am temut să mai intru și am fugit iute de acolo. Acu' am auzit că or găsit un mort. Îs precisă că l-o omorât grădinaru'. ăsta nu-i om, nici bună ziua nu dă. Îi rasă rea, că eu cunosc lumea.

Câtă vreme istorisise îngrijitoarea, directorul mângălise cu picul o pagină veche de ziar. Deși aparent detașat, îi urmărise atent spusele, încercând să rețină esențialul.

— Bine, ești liberă, se adresă Elisavetei. Vedem noi ce facem.

După plecarea ei, telefonă șefului serviciului administrativ să i-l trimită urgent pe Maximilian .

— Nu mai e în incintă, îl informă acesta.

— Cum așa? A dispărut?

— Nu, i-am dat bilet de voie, de un sfert de oră. Probleme personale.

— Mai revine azi?

— Nu. A cerut pe toată ziua.
— Mda. Dar cu cadavrul acela ce se mai aude?
— Nici un cadavru, domnule director. Cineva a aruncat în groapa de acolo un manechin. Habar n-am de unde l-au adus.
Lăsând receptorul jos, directorul se postă la fereastră și-și plimbă îndelung privirea pe suprafața peluzei. Recunosc în sinea lui — pentru a câta oară? — că era impecabilă.

ELEVUL REFRACTAR

— Nu mai ies la cale cu el, zise învățătoarea. Păcat, fiindcă e un copil dotat, însă complet scăpat din frâu.
— Ca mamă, m-am străduit să-l educ, vă rog să mă credeți. L-am crescut singură, nu mi-a fost ușor. De câte ori nu l-am dojenit: „Ghițușcă, de ce te ții numai de prostii? De ce nu ești în rând cu ceilalți colegi? Tu nu vezi pe ce drum ai apucat?”
— Eu vă înțeleg, dar ce folos. Iată, săptămâna trecută, de exemplu. A făcut o trăsnaie și l-am admonestat. Știți ce mi-a răspuns? Că mă reclamă forurilor internaționale. Unde s-a mai pomenit atâta obrăznicie la un puști?!
— Probabil că s-a inspirat din vreun ziar.
— Nu-i mai cumpărați! Să-l preocupe manualele, nu gazetele.
— Nu i le cumpăr eu, are un prieten mai mare care i le dă.
— Mă rog, admise dăscălița. Nu vreau să vă necăjesc, dar trebuie să vă aduc la cunoștință ultima lui ispravă. Ieri, în pauza de la ora zece, i-a strigat directorului că-i dinozaur. Vă dați seama ce înseamnă asta?

— Mda, e grav...

— Bineînțeles! A întrecut orice măsură.

— Lăsați că discut eu cu el când ajung acasă. Ce-l așteaptă, n-o să poată căra!

A doua zi, la ora de istorie, Ghiță fu scos la tablă.

— Nu pricep ceva, doamna învățătoare, spuse cu o mină sobră.

— Anume?

— Cum se va scana universul pe computer, dacă e infinit?

Dăscălița holbă ochii, reprimându-și anevoie un rictus al pometului stâng.

— Treci la subiect, elev! Aici nu predăm astronomie.

— Păi... cosmosul nu înseamnă tot cunoaștere?

— Elev! Țipă învățătoarea iritată la maximum. Nu devia de la domeniu!

— Bine, dar universul nu e un fel de oglindă a trecutului? Așa am citit.

— Unde ai citit?

— În reviste.

— Și nu ți-am interzis să mai bagi nasul în ele?

— Ba da, însă află lucruri interesante.

Ascunzându-și fața în palme, dăscălița încremeni așa câteva clipe, apoi rosti printre dinți, cu o furie abia reținută:

— Elev, vrei să revii la tema de azi?

— Sigur.

— Atunci, dă-i bătaie!

Ghiță se conformă și reproduce fidel lecția despre Mihai Viteazul — unul dintre eroii săi preferați. Iar în final adăugă:

— Întâlnirile de gradul trei pot genera probleme, dacă nu se amorsează dialogul la momentul oportun. Vă zic eu: ne paște marginalizarea, doamnă învățătoare. Sunt convins.

PÂRTIA

„Sub crusta gheții noroiul fin aducea cu folii suprapuse de puroi împietrit. Rostuite de vânt, gorganele de omăt punctau întinderea șesului deasupra căruia soarele murea încă o dată. Era o liniște ireală, mărită de orizontul invizibil, ghicit undeva în adâncime, dincolo de meșele de nori anchilozați. Rând pe rând, ocheadele amurgului prinseră a se prelinge silențios în și dinspre neant. Ușoare sclipiri apăruseră în zare, pe urmă lințoliul asfințitului coborî mai consistent. Puține stele rămaseră de rond, pâlپând cu lumini muribunde, ca și cum ar fi fost stoarse nemilos de o forță brută, înspăimântătoare”.

Serafim închise cartea și se cufundă în sine. Din poziția lungit pe spate, vedea luna rotundă și plină ce răsărise în colțul ferestrei.

După un timp, se îmbracă și ieși din cabană. Bolta era senină, înaltă și mută. Primenit de ger, aerul proaspăt se prefira de pretutindeni, aidoma unui elixir miraculos, nepuizabil.

Reflectoarele se aprinseseră deja, scaldând pârția de schi într-o feerie de basm. Atârnat de cablu, telefericul suia constant panta văzduhului. Părea o creatură stranie, diformă, ivită întâmplător din catacombele serii.

Serafim inspiră de câteva ori profund. Simțea crescându-i treptat buna dispoziție inoculată perseverent de suflul benefic al iernii. Venea întâia oară aici, în această stațiune montană, la recomandarea expresă a medicului. Acuza o formă particulară de astenie, pe care doctorul se angajase s-o elimine cât mai

grabnic. De aceea îi și prescrisese sejurul la munte, ca un prim și esențial element al reușitei tratamentului preconizat.

Își aminti că nu schiase de mult și-l cuprinse, subit, o poftă aprigă de-a aluneca pe zăpadă. Însă pârția amenajată nu-l încânta defel, ochise el un alt traseu mai interesant, deși situat la o distanță apreciabilă de cabană.

Prefera singurătatea deplină vecinătății unor turiști zgomotoși, sâcâitori prin expansivitatea lor exagerată. Găsea că e prea artificial, nefiresc, să ai totul la îndemână. Unde mai era voluptatea datorată propriilor trăiri nealterate? Dar acele senzații unice, absolute, născute doar prin exploatarea spațiilor virgine și a căilor nebătătorite? În afară de asta, considera că adevărata bărbăție se demonstrează în disputa pieptișă cu povârnișurile, nu stând comod, la urcare, în cabina telefericului. Era la cheremul oricui acel mijloc de transport inventat parcă de leneși, or el nu va recurge niciodată la serviciile sale. Nu-i permitea mândria și, mai presus, voia să-și dovedească puțința de a înfrunta bariere și obstacole din cele mai felurite.

Cu schiurile pe umăr, mărșăluind forțat, poposi la poalele versantului și se cățără, tenace, până în vârf. Fixându-și tălpicile de clăpări, își dădu drumul.

Purtat de beția vitezei, nu se trezi nici când ajunse în fundul căldării botezată de localnici Râpa lupilor. Stelele de pe cer se transformaseră în mici puncte fosforescente și le contempla extaziat cum se apropiau vertiginos în semicerc. Întinzând brațul, percepu chiar o arsură și-l inundă numaidecât un val de fierbințeală ciudată. Se lăsă molatic pe un genunchi, apoi pe celălalt, în vreme ce astrele se năpusteau tot mai numeroase, pătrunzându-l frenetic.

AGENȚIA

Ajunsă la etajul II, Virginia se opri înaintea apartamentului cu numărul opt. Îi reveneau în minte cuvintele prietenei sale, Lola: „Doamna Busuioc e prima în branșă, nu uita. E dotată, ai încredere în ea”.

Apăsă butonul soneriei. Ușa se deschise și apărură o femeie obeză, cu tenul măsliniu, mirosind puternic a parfum.

— Doamna Busuioc? întrebă Virginia.

Femeia bâțâi scurt din cap, iar Virginia continuă:

— Știți... m-a trimis Lola...

— Pentru consultație?

— Da.

— Pofțiți!

După ce-i oferă musafirei un scaun, gazda dispărură o vreme și, când reveni, aduse o tavă cu două cești de cafea.

— Serviți, se adresă Virginiei. Nu e așa de dulce. Mie îmi place mai amară. Dumneavoașta?

— La fel.

— E-n regulă.

Între sorbiturile de cafea, doamna Busuioc o chestionă ba de una, ba de alta... Virginia răspundea cu lux de amănunte și o ținu tot așa până isprăviră licoarea. Atunci, luându-i ceașca și răsturnându-o cu gura în jos, amfitrioana rosti ferm:

— Și-acu', la treabă!

Virginia zâmbi cu stinghereală, foindu-se pe scaun. Participa întâia oară la o asemenea întrevedere și avea emoții. Iar când doamna Busuioc ridică ceașca și începu să privească intens în zățul din interior, simți chiar o ușoară neliniște.

— Deci așa, zise gazda învârtind încet obiectul din porțelan fin. Bărbatu-tău are o amantă.

— Da. I s-a agățat de gât la cununia vărului meu, unde am fost. El crede că habar n-am.

— Te ia de proastă, nu?

— Da.

— Hm! I se arată un ocoliş lung. Și la capătul lui...

— „La capătul lui” — repetă Virginia nemaiaivând răbdare.

— ... se arată o altă femeie.

— A doua?!...

— Da.

Virginia vru să mai adauge ceva, însă o năpădi plânsul. Îngână bulversată:

— Dacă are deja două... la ce să mă mai zbat?

— Stai, stai, sări doamna Busuioc. A doua poți fi tu...

Cealaltă săltă capul și-o scrută în albul ochilor.

— Zău?! făcu ea neîncrezătoare.

— Normal. Uite, apare aici un cerc cu puncte. Asta înseamnă că nimic nu-i sigur.

Virginia hohoti din nou, încât amfitrioana o potoli cu greu.

— Hai, hai, că n-a pierit lumea. Ce te frământă atâta?

— Nu știți cât l-am iubit...! scânci Virginia cu fața în batistă. Și... el... ca un escroc... umblă cu parașuta aia...

— Hai, calmează-te... o îndemnă gazda. Prea le pui la suflet.

Virginia suspină și-și șterse lacrimile, după care se îndreptă de spate, împreunându-și brațele pe piept.

— Da — urmă doamna Busuioc reluându-și investigațiile — văd un vapor. E invers de cum ar fi și mai puțin decât bănuie. Și iară dau de-un cap.

— E de femeie?

— Este, că are cosițe.

— Trăsni-l-ar Dumnezeu de stricat! Ah, Luță, cum mă seci tu la măduvă!

— Iată și o groapă, atenționează gazda. N-are punte de legătură și nici capăt.

— Acolo e mormântu' său! mai că strigă Virginia. Am jurat să-l otrăvesc.

— Ssst! Las-o moale, c-am descoperit o coasă. Groapă... coasă... Hm! Nu-i a bine.

— Păi cum să fie? Dacă mă trișează-n ultimul hal. Cu mâna lui și-o caută!

— Oho! exclamă doamna Busuioc.

— Ce? Ce-ați mai găsit?

— E aci o îmbârligătură de groază, nu alta!

— Adică?

Amfitrioana întârzie cu răspunsul, încruntându-se tot mai abitir pe măsură ce-și apropia ceașca de ochi. Apoi rosti cu voce gravă:

— Ești un caz special, drăguțo. Nu te pot rezolva într-o singură ședință. Sunt și cam obosită, am avut mult de tras săptămâna asta.

— Dar, îndrăzni timid Virginia, puteți măcar să-mi spuneți dacă Luță se întoarce la mine?

— Luță al tău e pe picior greșit. Stângu' nu-i ca dreptu' și dreptu' nu-i ca stângu'. Amândoi îs vinovați de încălcare.

Dâra pasului dintâi ia lumina și-o calcă în aceeași zi. De aia nu mi-e totul clar, pricepi?

— Îhî .

— Ești fată deșteaptă. Pentru azi am terminat, încheie și se ridică de pe scaun. Virginia o imită îndată.

— Când mai vin? întrebă ea.

— Măine. Dacă facem întreruperi prea mari, pierdem ce-am câștigat.

— Bine, săru' mâna!

Dând să iasă pe ușă, doamna Busuioc îi aminti de taxă și-i avansă o cifră. Virginia crezu că n-auzise corect, însă își reveni iute, recăpătându-și pe de-a-ntregul echilibrul.

— N-am atâția bani... bâigui rușinată. Trebuie să desființez carnetul de CEC.

— Și de unde să am încredere că te ții de cuvânt?

Neajutorată, Virginia săltă din umeri, în vreme ce amfitrioana, surâzând amabil, veni lângă ea.

— Ai libretu' la tine?

Virginia confirmă numaidecât.

— Atunci, ce mai stai? Hai, te-nsoțesc la agenție!

GESTUL RESTANT

Cerșetorul stătea în același loc, ca de obicei, și Ionică simți o strângere de inimă. Era a doua sau a treia oară când trecea pe lângă el fără să-i dea măcar un amărât de leu. Ultima dată, chiar schițase gestul de a vârî mâna în buzunar, dar parcă o forță neștiută l-ar fi împiedicat să-și ducă intenția până la capăt. De fapt, dacă se gândea bine, avusese întotdeauna porniri generoase, însă ceva îl frânase din start. Era ca o paralizie de scurtă durată, învălmășită cu un soi de rușine difuză pe un fundal de slăbiciune vremelnică.

Pe la sfârșitul săptămânii, venind dinspre piață, dădu iarăși de milog. Cu pălăria soioasă împinsă pe ceafă, gârbovit, părea o statuie caraghioasă măcinată de vreme. Bascul ciuruit de la tălpile sale adăpostea câțiva bănuți, alături de firimituri de

pâine și coji de semințe, resturi ce se-ncâlciseră și-n barba-i sură, revărsată ca un șervet peste pieptu-i rahitic.

Ionică alege o monedă de un pol și, ajungând în fața oropsitului, o depuse direct în beretă. Imediat, cerșetorul îl prinse de braț.

— Îți mulțumesc, zise el umil. Mi-ai făcut o mare bucurie.

Ionică rămase uimit, apoi uluit de-a dreptul în clipa în care calicul, scoțând dintre cârpe o hârtie de cinci sute de lei, i-o îndesă în palmă. Nemaînțelegând nimic, se trase un pas îndărăt.

— Ai cearcăne, vorbi cerșetorul. Ești palid. Pantofii ți-s rupți. Mi-am jurat să răsplătesc primul sărac ce se va milostivi de mine pe ziua de azi.

Ionică își închipuia că visează, că bancnota, cerșetorul, zidul de care acesta se sprijinea erau plăsmuiri răsărite întâmplător înaintea ochilor. O secundă îi apărură în imagine chipul proprietăresei unde locuia și se trezi. Îi datora chiria pe ultima lună, iar cu slujba nu rezolvase nimic. Doar promisiuni.

DINCOLO DE SACRIFICIU

Conform zicalei „Unde sunt oameni mulți, sunt și probleme multe”, Melinte își vându apartamentul și se mută la țară. Casa cumpărată de la un sătean îl satisfăcea din toate punctele de vedere, ca și grădina, de altfel; era mare, cu pământ fertil, livadă și câteva șiruri de vie întinsă pe șpalier. Adevărul e că trezise invidia vecinilor pentru terenul achiziționat la un preț

rezonabil, pe care unii, poate, ar fi fost dispuși să-l plătească îndoit numai ca să-l aibă.

Se apropia sfârșitul lui martie. Plugarii ieșeau la semănat pe o vreme însorită, cu adieri călduțe dinspre miazăzi.

„Ah! își spuse Melinte. Ce timp splendid de planat!”

Aprecie că sosise ziua când va da examenul. Construisese cu forțe proprii o parașută — și asta doar în scurtul interval de la transferul din bloc la sat. Zborul îl fascina la culme, mai ales flotarea liberă, acea plutire electrizantă ce nu are egal pe lume. La un moment dat, cochetase cu ideea unui proiect de anvergură, însă cheltuielile ar fi constituit o piedică de netrecut. Așa că, vrând-nevrând, fusese silit să se restrângă, mulțumindu-se doar cu o simplă „umbrelă” a cărei confecționare presupuse o sumă deloc neglijabilă.

Vări parașuta într-un sac și, suindu-se pe bicicletă, porni spre râpa adâncă de la marginea așezării. Aici, execută primul salt, care, din păcate, fu și ultimul, fiindcă se prăbuși ca un bolovan pe fundul prăpastiei mocirloase. Stratul gros de noroi atenuase considerabil șocul căderii, încât Melinte scăpă relativ ușor: două coaste fracturate, un picior scos din uz și alte mărunțișuri nedemne de luat în seamă.

După trei luni de spitalizare, Melinte reveni acasă. Buruienile din grădină crescuseră viguroase, iar prin curte, pirul și troscotul formaseră un covor moale, strălucind ca o cuvertură imensă de smarald.

Ignorând sfaturile medicului de-a se cruța în continuare, Melinte se apucă de îndată să meșterească o barcă înzestrată cu motor. Și izbuti destul de repede, grație tenacității și pasiunii totale afișate. Însă, când să testeze șalupa pe iaz, aceasta s-a scufundat, și Melinte, pe jumătate mort, avu șansa să fie salvat de un cioban aflat întâmplător în preajmă.

Urmă un alt stagiu de recuperare clinică, la capătul căruia, înapoiat în sat, găsi sălașul înecat în verdeață — grădina

aducând a savană din pricina taliei remarcabile a ierbii succulente.

Stătu exact cât trebui pentru a se întrema, apoi reactualiză unul din vechile planuri, acela de a construi un cart de factură specială. Odată demarată treaba, în nici o lună mașina era terminată, dar, ulterior, mai suferi niște modificări până obținu varianta finală. Totul ar fi fost în regulă, dacă n-ar fi intervenit accidentul stupid, datorat barei de direcție. În ciuda îndemânării recunoscute, Melinte n-a mai putut evita contactul frontal cu stejarul singuratic de la marginea pistei. Salutată de sirenele combinelor ieșite la seceriș, fu depus urgent la ortopedie, unde doctorii reușiră cu eforturi disperate să-l adune la loc.

Etapele necesare convescenței l-a ajutat să-și limpezească gândurile, meditănd serios la cele petrecute. Nu și explica, realmente, înfrângerile, eșecurile acelea nenorocite survenite intempestiv și cu efecte atât de nefaste. Conchise că, în fond, pe el îl interesa navigația aeriană, nu banalele bărci și automobile care invadaseră deja pământul. Tânjea după zbor, era un adevăr incontestabil, aspirația supremă... Plutire orizontală sau verticală, răsturnare liberă, picaj, vrie nebună sfidând limitele curajului și gravitația... Asta-i lipsea.

S-a pus pe picioare odată cu declanșarea recoltării porumbului, când întâlnea în drumurile sale la râpă carele pline cotind de pe câmp. Avea parașuta la el și acolo, la buza prăpastiei, o verifica de zeci de ori, măsurând-o și remăsurând-o, calculându-i circumferința și greutatea.

Seara, venea acasă obosit, se culca imediat și dormea tun peste noapte, nederanjat de răgetele și miorlăiturile ce răzbăteau dinspre hățișul luxuriant dimprejur. Încercase într-o zi să pătrundă și în grădină, tentativa soldându-se cu un fiasco din cauza vegetației care alcătuia o țesătură uimitor de bine încheată și de-o înălțime impresionantă.

Sosi și momentul încheierii preparativelor și era decis să dovedească, mai mult ca oricând, funcționalitatea parașutei. Echipându-se cu ea, se apropie de marginea surpăturii, contemplând îndelung spațiul imens ce i se căsca înaintea. Apoi se îndepărtă de-a-ndăratelea și, luându-și avânt, sări.

Redăm declarația unicului martor ocular, pe baza căreia s-a reconstituit acel salt: „... Și stăteam cu vacile. Dincolo de noi zăcea un ciopor de oi. Mă uit și văd o arătare că se prăvale din cer. Ptui, m-am crucit. Avea aripi lungi. S-a pāvălit peste taur. L-a înfășurat cu aripile și tauru' a turbat. Atât am văzut, că a călcat aripile alea și că le împungea cu coarnele. Asta a fost înainte de amiază”.

ÎNTREVEDEREA

— ... Da, repetă editorul Brad Ulmeanu Stejărel, v-am citit manuscrisul. Făcu o pauză, apoi continuă pe alt ton: De ce nu luați loc? Vă rog!

Diomed Pîrîu, covârșit de emoție, se lăsă greoi în fotoliu. Aerul încăperii se împușinase brusc, accelerându-i bătăile inimii. Două ciocane îi izbeau ritmic tâmplele scobite, iar limba i se uscasc, aspră, rigidă, ca un boț de pastramă zvântată de curenți.

— Numai că — reluă Brad Ulmeanu Stejărel — sunt necesare unele... hm... corective... De exemplu, startul e prea râpos. Ai senzația că te prăbușești în gol... Și epicul suferă... La fel — dialogul. Mi se pare nefiresc, artificial... La țară nu se întrebuințează un asemenea lexic. Și, ce cred că e și mai grav, eroii dumitale par complet devitalizați. Ceea ce nu poate decât

să deruteze cititorul. Doar știm că țărani au suficientă vigoare și sprinteneală. Or, în manuscris, apar lipsiți de forță, ca și cum n-ar trăi sub cerul liber și n-ar bea lapte nesmântânit! Nu e normal să fie așa!

Se opri o clipă și-și fixă vizitatorul cu o privire scrutătoare, pe urmă, ridicându-se de pe scaun, veni în dreptul ferestrei.

Pîrîu se micise de tot pe fotoliu. Simțea dâra transpirației scurgându-i-se de la ceafă către șale și se scutură ca de-un contact neplăcut. Smucind o dată de gulerul cămășii, inspiră adânc.

Undeva, dintr-o cameră alăturată, răzbătea un țcănit de mașină de scris. Câteva secunde mai încolo, cineva trânti o ușă. Se auziră frânturi de conversație, apoi iarăși liniște. Densă, apăsătoare, tăcerea se asorta perfect cu interiorul auster.

Timorat, Pîrîu purcese să explice, punctual, ce voia să întreprindă, cum plănuia dezvoltarea acțiunii romanului în continuare. Găsi chiar puteri să respingă reproșurile aduse, invocând în sprijinul demonstrației principiile estetice însușite de-a lungul anilor, după care se ghidase în elaborarea volumului. Vorbi grav, fără întrerupere, iar în final rămase convins că demontase cu rigoare întreg eșafodajul de imputări aduse de Brad Ulmeanu Stejărel.

Cât timp perorase, redactorul îl pironise cu o insistență aparte, ciudată, încât, la un moment dat, pledoaria autorului scăzuse în intensitate și concizie. Dar unda de slăbiciune se evaporă la fel de rapid precum apăruse, ca un junghi nedorit, ivit pe neașteptate. Acum era într-o dispoziție mai bună, dispăruse starea aceea mizerabilă, de sfârșeală, ce-l potopise la început. Se ușurase vizibil isprăvind ce avusese de relatat și aștepta relativ calm replica celuilalt.

Venind de lângă geam, Brad Ulmeanu Stejărel se rezemă cu palma dreaptă de tabla biroului, părând cufundat total în sine. Privirea îi rătăcea pe suprafața parchetului lucios, acoperit

pe trei sferturi cu o mochetă veche. Uneori, două cute verticale îi apăreau între sprâncenele subțiri, modificându-i întrucâtva fizionomia, care se transforma cu adevărat abia când o grimasă îi răsărea pe buze. Atunci, pe chipu-i metamorfozat în florea vremelnice un surâs eteric, insondabil în profunzimile sale.

— Să revenim, zise brusc, și Diomed Pîrîu tresări vădit, surprins de fermitatea și prospețimea tonului. Cum am mai spus, e necesară curățirea textului de zgură. O salubritate a lui, dacă vreți. Și mai multă obiectivitate! Altminteri, ne paște calofilia. E nevoie de altceva. De altfel, fie vorba între noi, tot romanul se cere refăcut. De la a la zet. Asta e singura dumitale șansă. Că talent ai, de la distanță se vede. Numai că, neapărat, să-ți filtrezi ideile și să elimini balastul compozițional. Păstrează esența, ea contează, restul e mof. Și scurmă la origini, nu bâjbâi anapoda. Pepitele de aur se găsesc în zone abisale, precum bine se știe. Încearcă, n-ai nimic de pierdut. Ești tânăr, ai viitorul în față. Încetă o clipă, apoi rosti înmânându-i manuscrisul: Ne vedem la primăvară. Până acolo — nu te lăsa, mai completă, pe urmă, luându-l de braț, îi conduse la ușă, unde îi strânse energic mâna. Pîrîu îngăimă niscaiva cuvinte și, înainte de-a părăsi încăperea, observă aparatul auditiv înfipt în urechea redactorului, mascat sub părul grizonat, crescut în coamă.

AGONIE ȘI EXTAZ

Elvira examinează cu interes vizibil mostrele de floră aduse acasă de soțul ei, Puiu: doi scaieți prinși de jerseu, o frunză de stejar depistată în pantoful stâng și un fir de rogoz bine lipit de maiou. Trase numaidecât anumite concluzii și, drept urmare, deschise violent ușa sufrageriei.

— Știu tot! tună ea.

Bărbatul se uita la televizor. Răsuci leneș capul către nevastă-sa.

— Ce știi? o întrebă fără chef.

— Cu cine ai fost în pădure?

— Ha, ha! râse Puiu. Zău că n-ar strica o plimbare în pădure.

— Deci, nu recunoști?

— Nu!

Arătându-i „corpurile delictive” descoperite, zise printre dinți:

— Dar cu astea ce-s?

— Habar n-am.

— Din hainele tale le-am cules! i-o trânti Elvira în obraz.

— A... își aminti el subit. De ce nu spui așa? M-am dus cu șefu' la iarbă verde. Nu puteam să-l refuz. Chestie de respect...

Soția înaintă încă un pas spre fotoliu. Un zâmbet sardonic, răsărit spontan, îi recombina trăsăturile feței:

— Și vrei să-ți înghit basmul ăsta?

— Crezi sau nu, altă explicație n-am...

— Toți sunteți ticăloși!

— Exagerezi! Nu-i chiar așa.

Copleșind-o brusc un sentiment penibil, apucă clanța.

— Văd că ai fler de detectiv, de ce n-ai căutat și-n servietă? auzi vocea soțului, însă nu-l mai ascultă. Trânti ușa după ea și se refugie în bucătărie. Bulversată, alege trei cepe mari. Le decoji cu gesturi automate, lăcrimând. „Oare ce-o fi vrut să spună cu servieta?” se întrebă. Peste ceapa tocată turnă ulei, adăugând boiaua și morcovii mărunțiți. Așeză tigaia la foc, apoi își rezervă un moment de răgaz.

Într-un târziu, se îndreptă către dormitor. Lungit pe cuvertura patului, Puiu sforăia dus. Învinsă de curiozitate, luă servieta și părăsi pe vârfuri încăperea.

În bucătărie, extrase din geantă un pachet învelit în hârtie albă. Înlăturând ambalajul, sub privirile-i extaziate își tălăzui sclipirile un material de rochie, râvnit îndelung. Îl mirosi cu voluptate, trecându-și-l degrabă peste șolduri și peste umeri, în jurul taliei, iar la finele exploziei de bucurie, făcându-l sul, și-l etală pe piept, în diagonală, ca pe-o eșarfă. Doar izul de prăjeală arsă o readuse în fire. Cu părere de rău, împături stofa, aranjând-o grijulie pe raftul șifonierului. Pe urmă, după ce pregăti carnea pentru grătar și scoase sticla de vin din frigider, aduse pătura moale din camera mare. Acoperindu-și bărbatul, vru să iasă imediat, să nu-l tulbure cumva, însă un imbold de-o clipă îi aținu mâna și-i atinse, ușor, fruntea proeminentă.

— Tu ești, Mona?... murmură buzele lui pline, în timp ce chipul i se coloră intens.

TABLOURI — RAME — PORTRERE

Cârciumarul aruncă încă o privire spre noul venit, apoi, îndoindu-se de șale, șopti la urechea ucenicului:

— Bag mâna-n foc că-i din ăla... știi tu...

— Terorist?!

— Îhî.

— Doamne ferește! ăsta ne curăță urgent!

— Ssst! Ciripește încet, că ăștia aud de la distanță.

Nu vezi ce urechi dezvoltate are?

— Așa e, șefu'. După o pauză: Oare ce-o avea în geamantan?

Cârciumarul nu răspunse pe loc, fiind atent la fiecare mișcare a clientului. Iar atunci când vorbi, o paloare cadaverică i se așternu pe chip:

— Pariez că are bombe.

Ucenicul vru să spună ceva, însă nodul din gât nu-i permise. Livid la față, murmură împietrit:

— Bombe?!... Și... ce facem?

— Ieși prin dos și fugi la poliție. Să vină repede, ai priceput?

— Da.

— Hai, decolarea!

Zăpăcit, ajutorul țâșni ca din praștie pe ușa principală uitând-o deschisă. Aproape imediat, proaspătul sosit se ridică de la masă și, cu un gest ferm, închise ușa. Când își reocupă scaunul, cârciumarul scoase un oftat de ușurare și-și șterse transpirația de pe frunte. Siguranța afișată de străin îl puse și mai mult pe gânduri. O astfel de stăpânire de sine întâlnise doar în filme, pe vremuri. Trebuia să fii plămădit dintr-un aluat deosebit

ca să ai o asemenea tărie. Și ochii, brrr! Parcă erau două fulgere care străpungeau totul în cale.

Între timp, veneticul aprinsese o țigară și fuma arborând același calm imperturbabil. Cârциumarului nu-i fu greu să-i observe umflătura hainei din dreptul inimii. „Jur că are pistol! opină și de ce dracu’ nu mai apare Vasile cu polițaiu’?!”

Paharul dinaintea necunoscutului rămase neatins, deși îi oferise cel mai bun coniac din stoc. Abia acum realiza că, de fapt, consumul de alcool nu era decât un pretext pentru a pătrunde în bodegă. Ca pe urmă, filând interiorul, să-și poată pune cu ușurință planul în aplicare.

Brusc, teama de până în clipa aceea se transformă în panică, dublată numaidecât de fiorii unei spaime nemaicunoscute. Iar când veneticul, din câțiva pași ajunse la tejghea și începu să-i vorbească, încremeni de groază. Noroc că năvăliră, chiar în acel moment, polițistul și Vasile, primul cu revolverul gata pregătit.

— Gata! răcni omul legii. Măinile sus!

Străinul se conformă îndată.

— Ce-ai în geamantan? întrebă polițistul nervos.

— Tab...

— Gura! i-o reteză el. Vreau adevărul!

— L-ați auzit, dom’ sergent? interveni ucenicul. A pomenit de TAB-uri. V-am zis eu.

Dând la iveală cătușele, polițistul ordonă sec:

— Întinde mâinile! Mișcă!

După ce-i fixă brățările din oțel, sergentul săltă precaut valiza și cârmi cu arestatul în stradă, îndreptându-se iute spre post.

La al treilea țoi cu rom turnat pe gâtlej, cârciumarul descoperi un dreptunghi de carton rezemat de-o tavă. „ARISTIDE CIMPOI. ARTIST - FOTOGRAF - TABLOURI - RAME - PORTRERE”, citi el, apoi, azvârlind cartonul la coș, bău direct din sticlă.

IMPACT

Călin a trăit un șoc teribil atunci când, într-o dimineață, a constatat că e manipulat în somn. După ce i-a mai trecut spaima, a încercat să judece nițel la rece. Chiar era adevărat ce i se întâmpla? N-a trebuit să-și pună de multe ori întrebarea, căci evidența devenise mai presus de orice îndoială. Era manevrat — Și încă intensiv — ceea ce nu-i convenea deloc, fiindcă nu făcuse niciodată jocul nimănui și-l bulversa situația critică în care ajunsese. Dorea să știe cu ardoare cine stătea în umbra acestei dirijări grosolane. Și, mai ales, de ce? Cu cât aria supozițiilor se lărgea, cu atât își dădea seama de riscurile întreprinderii sale. Se îngrozea pur și simplu la gândul că ar exista un posibil răspuns cu efect sută la sută distructiv.

Cum ar reacționa la o astfel de eventualitate?

Plonjă din nou în impas. Nu se întrevedea nici o limpezire, fapt ce-l întărește și mai abitir. Starea de incertitudine în care se găsea îi provoca, pe lângă accese de furie, și momente prelungite de indiferență. Însă nu putea masca amploarea frământării. Convingerea că cineva sapă de zor în interiorul lui alterna cu nădejdea că, până la sfârșit, va izbuti să depisteze sursa neliniștilor agasante.

Rememoră secvențele și împrejurările mai importante din ultimele zile și nu descoperi nimic alarmant. Din contră, totul se derulase în același ritm lent, provincial, mixând banalul cu mediocritatea lustruită, arhicunoscută de-acum. Chiar și agapa de la „Mistrețul” se dovedise un fiasco, deși startul fusese excelent. Imbecilul de Ovidiu se îmbătase „instantaneu” și antrenase membrii tarafului la un set de replici maidaneze, după care a urmat tradiționala păruială iar atmosfera s-a dus de râpă.

Așa se petrece, de regulă, când te iluzionezi prea mult în legătură cu vreo reușită. Rămâi întotdeauna cu buzele umflate și cu sentimentul acela penibil al ratării scurmându-și viscerele, ca un virus perfid, recurent.

Oricât se strădui, nu era în stare să nominalizeze pe nimeni drept cauză principală a temerilor și angoaselor multiplicare. Constituia, neîndoielnic, un caz singular, căci încă n-auzise pe careva plângându-se că e pilotat în somn. Bănuia că era subiectul unui experiment inedit, dar nu-i cunoștea finalitatea și, mai cu seamă, factorul declanșator. Ar fi dat orice să descifreze taina aceasta păcătoasă, care se transformase în obsesie, abătându-i atenția de la preocupări mai presante. Uneori, avea senzația că e examinat în pielea goală, ca un cobai nenorocit sau ca un vierme smuls din pământ. Și nu putea schița nici un gest de împotrivire ori de ripostă, paralizat de îndrăzneala propriului gând ca de imaginea morții iminente. Încât, nedumerirea îi sporea și mai avan. În fond, cine naiba îl manipula?!

TRATAMENTUL

Ținând desaga între bocanci, omul fura cu privirea, din goana trenului, felii de șes înzăpezit. Încet, încet, o expresie de suferință îi invadează chipul până mai adineauri imobil. Făcu o grimasă ce-i reclădi trăsăturile asprite și, când înghiți saliva cu noduri, femeia rubicondă de vis-à-vis îl întrebă ușor impacientată:

— Nu vă simțiți bine?

— Sigur că nu, răspuse o alta în loc. E galben ca șofranul, doar se vede.

— Aveți dreptate, zise rubiconda. Teamă mi-e să n-aibă hepatită.

— Tot ce se poate. Cu virusii nu te pui. Intră în tine și — aleluia!

Între timp, trenul opri în stație, iar grășana, scotocind în poșetă, dădu la iveală un pumn de sticlute, cutii și flacoane.

— Dacă doriți... vă ofer un antibiotic, se adresă din nou insului ce părea măcinat de un rău din ce în ce mai mare.

Bărbatul clătină din cap în semn că nu și închise ochii. Afișa un aer de sfârșeală atât de evident încât cealaltă călătoare interveni pe dată energic:

— Imposibil să refuzați un medicament ca cloramfenicolul! Este deosebit de eficient. Combate radical și fără contraindicații.

— Exact! aprobă rubiconda zâmbindu-i generos.

Un șuierat prelung precedă intrarea garniturii în tunel. În momentul în care lumina zilei scaldă iarăși compartimentul, cele două femei observă că fața omului se scofălcise, devenind de nerecunoscut. Atunci, proaspăta companioană de dialog a rubicondei smulse din cuier o sacoșă, de unde deșertă pe banchetă un morman de pastile, hapuri și alte leacuri ambalate în staniol și purtând inscripții în limbi străine.

— Spectrul antibioticelor este incontestabil, zise ea răscolind grămada de pilule. Însă tonicardiacele sunt imbatabile! De ce insistăm să-i oferim antibiotice? Nu-i exclus să-i joace feste cordul...

— Într-adevăr, recunosc grășana. La asta nu m-am gândit. Ce i-ați recomanda?

— Trinitrat de glicerină. Sau epinefrină. E excelentă și...

— O clipă! o întrerupse rubiconda. Dar dacă n-are nici cu ficatul, nici cu inima?

— Cum așa?! Ceva tot are.

— Să presupunem că-i afectat la... Și-și lovi fruntea cu degetele, după ce se convinsese că omul avea în continuare pleoapele coborâte.

— Și ce-i cu asta? spuse partenera fixând-o cu superioritate. Soluția e simplă: antidepresive, anxiolitice, calmante... Am câte vreți.

Vorbind astfel, deșurubă capacul termosului. Îl umplu cu ceai și, alegând o duzină de comprimate, le întinse bărbatului ce-și deschisese ochii în răstimp și le examina pe sub sprâncenele-i stufoase. Acesta, gemând, înlătură păhărelul cu mâna. Apoi, aplecându-se, scoase din traistă un flacon de „Mastică” și trase o dușcă zdravănă.

ZIGZAG

Hotărât lucru, ziua de douăzeci și unu a fost nefastă pentru Viorel. La policlinică, deși primul la rând, a primit un număr astronomic, vânzătoarea de la mezeluri i-a rotunjit cu tandrețe sfertul de tobă, iar în drum spre casă cât pe ce să-l turtească o basculă recondiționată. Toate aceste întâmplări avură darul să-i recombine în așa fel trăsăturile feței, încât, în momentul intrării în garsonieră, afișa o figură ceruită, ceva ca între un vatman sancționat și un navetist trezit din somn. Locuia într-un bloc, la etajul X, al cărui acoperiș, vară de vară, era izolat de o echipă mixtă de ași ai meseriei. Din pricina asta urmărea cu voluptate emisiunile meteo, ajungând, pe parcurs, extrem de versat în precizarea timpului probabil. Nu numai că reușea să prevadă cu exactitate evoluția vremii, dar, mai mult, calcula până și litrii căzuți pe metru pătrat. La o asemenea treabă, de un

real folos îi erau cele cinci lighene împrăștiate în toată locuința. Măsurând apa din ele — căci se umpleau când ploua —, Viorel se adâncea în socoteli complicate ce rareori au dat greș — Și atunci diferența fiind minimă vis-à-vis de cifrele anunțate oficial. Nu o dată estimările sale au coincis integral cu cele ale așezământului de specialitate. În astfel de împrejurări trăia cu adevărat; o bucurie nemărginită inunda mica garsonieră deasupra căreia norii alburii se ușurau decent, elegant, pentru a se regăsi apoi în vasele smălțuite, înșirate în semicerc și supravegheate vigilent de proprietar.

În acea zi de 21, către seară, simultan cu o aversă perfidă sosi și poștașul aducând un răvaș. Viorel jubilă, îi oferi o țigară și-și aprinse și el una. Închise prudent ușa, după care, furnicat de emoții, desfăcu plicul. „Ca răspuns la scrisoarea adresată Institutului meteorologic, vă comunicăm următoarele: Ideea d-voastră precum că actuala instabilitate climatologică s-ar datora și deplasării unor mari mase de aer din cauza sutelor de milioane de vehicule în mișcare, nu poate fi luată în considerare. Explicația este mai complexă și ține de interdependența factorilor responsabili de producerea bulversărilor cunoscute”.

În răstimp, averea căpătase aspect torențial, iar Viorel simți o tristețe profundă. Doar foamea îl scoase din noua stare, amintindu-i de toba cumpărată dimineața. Când să taie o felie, constată că se alterase. Se mulțumi cu un colț de pâine și, mestecând domol, caligrafie citeț, cu majuscule, pe coperta unui caiet de matematică: „FENOMENUL METEO — CALAMITATE, DRAMĂ SAU HIMERĂ?”

CADOUL

Enache P. devenise șomer de un an. De atunci, deși căutase insistent o nouă slujbă, nu reușise să se reangajeze. Posturile oferite, fie că depășeau cu mult capacitatea sa de efort, fie că se situau, estima el, sub nivelul pregătirii sale. Locuia, împreună cu soția, într-un apartament de două camere, la etajul cinci, ultimul de altfel. Din pricina acoperișului deteriorat, îi ploua în casă și o parte din tavan căpătase aspectul unei fresce. În ciuda acestui fapt, Enache P. nu disperă, având în nevastă-sa, Filomena, un suport moral de nădejde. Ori de câte ori e pe punctul de a-și exprima cu glas tare vreo nemulțumire, ea intervine degrabă și-l consolează matern, iar efectul e de fiecare dată instantaneu. Enache P. zâmbește cu un aer de vinovăție și-și încrucișează brațele grăsuțe pe pântecul bombat, în timp ce ochii mici clipeșc rar, împrumutând chipului o neașteptată seninătate.

Cu toate că n-aveau copii, formau un cuplu izbutit. Nu erau prea sociabili, dar nici prea retrași. Totuși, preferau liniștea în locul agitației vieții mondene. Una din marile lor plăceri consta în a sta ore întregi de vorbă, forfecând subiect după subiect. Ea — în fotoliu, el — instalat comod pe extensibil, transformau dialogul în sursă de satisfacție intensă, capabilă să înlocuiască orice altă bucurie. Disciplinarea cauzată de anii lungi ai căsniciei îi ferea, în general, de asperitățile unor posibile dezacorduri, deși, la început, s-au lovit și de așa ceva.

De la o vreme încoace, însă, chestiunea slujbei ajunsese să-l obsedeze. Deocamdată trăia din salariul Filomenei, aproape că nici nu s-a sinchisit de aspectul acesta în primele luni. Era convins că va depăși repede momentul critic, dar optimismul său nu s-a adeverit. Soția nu l-a forțat să-și găsească de lucru.

Dimpotrivă, i-a spus să fie atent, să nu se pripească și apoi să regreta că n-a făcut o alegere potrivită. În privința asta n-are ce-i reproșa. S-a dovedit mai mult decât înțelegătoare și-i era din ce în ce mai necaz că n-o poate recompensa nici măcar cu un capăt de ață. De aceea, a avut un adevărat șoc în clipa în care a observat destrămătura din partea de jos a cămășii ei de noapte. Cât ar fi dorit să-i cumpere alta! Dar cu ce bani? O secundă se gândi că ar putea vinde clasoarele de timbre, însă pe urmă se scutură înfiorat. Nu! De ele nu se va atinge! Niciodată!

Pe de altă parte și Filomena băgă de seamă că ultima cămașă cu mânecă scurtă a soțului nu va mai rezista la încă o spălătură. Deci, trebuia neapărat târguită una nouă. Numai că se izbea de aceeași blestemată problemă precuniară, bugetul fiind împărțit de mai înainte și destinat altor necesități presante. Apoi, subit, își aminti cum colindase zilele trecute tarabele, cu o colegă, și cum ea i se plânsese de slaba calitate a sortimentelor de lenjerie. Așa că se mai liniști oarecum, deși procurarea unei cămăși pentru bărbatul ei constituia un act prioritar.

Într-o zi, Enache P., marcat de insomnie, își luă inima în dinți și vându câteva timbre din colecție. Cu suma încasată cumpără de la bazar un neglijeu de culoare roz, cu decolteu adânc, împodobit cu panglici și volănașe.

Întors acasă, ascunse pachetul, hotărând să i-l ofere peste puțin timp, de ziua ei de naștere.

La vreo săptămână, pe când venea de la serviciu și traversa parcul, Filomena zări lângă o tufă, pe iarbă, ceva ce îi atrase atenția. Apropiindu-se, descoperi cu uimire o cămașă cadrilată, fără urme de boțire sau de murdărie. Ba chiar strălucea în lumina vie a soarelui, aducând cu o ispită ivită din senin.

Da să plece mai departe, însă, involuntar, privirea îi era captată de cămașa ce păta ca o membrană purpurie verdele crud al troscolului. „Precis a pierdut-o un biciclist... reflectă. Ori o fi căzut dintr-o sacoșă”. Porni încet, dar, după doi, trei pași, se opri iarăși, uitându-se îndărăt. Din unghiul acela, pâna părea că

luase foc, detașându-se net în configurația peisajului. „Oare ce număr o fi? se întrebă. Nu arată prea mare”.

Din partea opusă a aleii înainta rapid un bărbat, cărând un geamantan.

Filomenei începu să-i bată inima mai tare. „Sunt sigură că va observa și va lua cămașa! gândi surescitată brusc. Și eu am văzut-o prima!” Răsucindu-se fulgerător pe călcâie, străbătu iute distanța până la cămașă, o culese de jos și-o vârî cu un gest ferm în plasa încăpătoare.

Ajunsă acasă și cercetând pleșca pe îndelete, constată nu numai că era nou-nouță, sau aproape, dar — culmea! — avea și mărimea patruzeci, identică cu cea purtată de soțul ei. Dacă acuma se prezenta așa, adunată din drum, cum va fi oare spălată, apretată și călcată?

Se refugie în baie, de unde reveni cu ea făcută sul, pe urmă ieși pe balcon și-o atârnă pe una din sârme. Afară fiind caniculă, în nici jumătate de oră cămașa se uscă. Trecu numaidecât cu fierul de călcat peste ea, o puse pe umerăș și o așeză în șifonier, alături de niscai haine învechite, printre care darul picat pe neașteptate făcea notă distinctă.

Seara, când Enache sosi din peregrinările sale, Filomena îi înmână, surâzând, cămașa. De emoție, bărbatul rămase mut. Abia într-un târziu își reveni, într-atât fusese surpriza de plăcută.

— Îți mulțumesc, Filo... îngăimă fâstâcit. Îți mulțumesc că te-ai străduit. Din care magazin ai cumpărat-o?

— A... știi, magazinul ăla mare... care s-a deschis lângă sala de... de sport... De acolo am luat-o.

— Ce magazin?! Apoi, tot el: Da', mă rog. e un model reușit. Îmi place, sincer. Ar fi dorit din suflet să-i ofere și dânsul cadoul târguit, atunci, în clipa aceea, însă își curmă pornirea. Va concretiza intenția doar de ziua ei de naștere, mărind astfel efectul, căci nu se îndoia că nu va fi apreciat ca atare de consoarta sa, cu atât mai mult cu cât ea știa că nu dispune de nici un fel de resurse financiare.

Mâine-zi, Filomena fu trimisă de firmă să încheie câteva contracte, în alt oraș, la sute de kilometri depărtare. Înapoiindu-se cam peste o săptămână, descoperi în cutia poștală un răvaș. De fapt, nu era o epistolă propriu-zisă, ci o coală de hârtie împăturită, pe care cineva scrisese să meargă de urgență la spitalul municipal, salonul 17. Nedumerită, reciti textul încă o dată. Nu cunoștea să aibă vreuna din prietenele sau colegile sale necazuri cu sănătatea. Mirată și curioasă în egală măsură, urcă scările și intră în apartament. Enache nu era acasă și o izbi, când deschise ușa, mirosul de aer stătut.

Aruncă o privire prin camere și se convinse că toate se aflau la locul lor. Examină și dulapul. Zâmbi, fiindcă văzu lipsa cămășii cadrilate. Însemna că-i căzuse soțului cu tronc, nu glumă, dacă o mai purta și acuma, la atâtea zile de la primirea ei.

După ce sorbi un pahar cu apă rece, Filomena încuie locuința și coborî treptele. Cu tramvaiul, ajunse repede la spital. Oboseala cumplită, ce-o încercase în tren, se mai diminuase întrucâtva, fiind însă înlocuită cu o vagă senzație de neliniște.

În holul încăpător, explică portarului că fusese chemată, iar acesta telefonă undeva din ghereta sa. Peste puțin timp apărură un medic. Filomena se prezentă, doctorul își spuse și el numele, apoi o conduse de-a lungul unui coridor și pătrunseră într-un cabinet. Oferindu-i un scaun, medicul zise iute, fixând-o insistent cu privirea:

— Doamna Enache, trebuie să vă examinăm imediat. De asta v-am invitat. Nu vă impacientați, datoria noastră este să vă vindecăm.

— Adică?! ridică Filomena din umeri. Dar eu n-am nimic, sunt teafără.

— Imposibil să nu aveți. Boala e extrem de contagioasă, molipsitoare deci. La soțul dumneavoastră se manifestă într-o formă neașteptat de virulentă.

Filomena făcu ochii mari.

— La soțul meu?!... Cum așa?... E internat aici?

— Da, doamnă. Are o eczemă ciudată. O boală de piele rară. Nu știu de unde a contractat-o. Ne-a spus că mâncărimile au început de când i-ați cumpărat o anume cămașă. Pe urmă, sculându-se brusc de pe scaun, continuă: Iar acum vă rog să treceți dincolo și să vă dezbrăcați. Sunt foarte grăbit.

TREIZECI DE GRADE LA UMBRĂ

Gelu e unul dintre prietenii mei de marcă. De altfel, n-am mulți amici, îi pot număra pe degetele unei singure mâini. Acuma, Gelu ocupă un loc pe terasa cofetăriei „Perla”. Are înaintea sa un pahar de limonadă și, alături, bricheta și pachetul de țigări. Nu-mi place cum arată, pare amărât. Și parcă a slăbit în ultimul timp.

Mă așez lângă el și-mi reazem coatele de dunga mesei.

— Ce mai faci? îl întreb.

— Suflu.

Picolița trece la doi pași distanță și o rog să-mi aducă o cafea. Dă din cap în semn că a înțeles, apoi dispare. Beau foarte rar cafea, dar azi habar n-am ce m-a apucat! Toate le-am brodit pe dos. Nici la serviciu nu mi-a ieșit pasiența, cât pe ce să nimeresc și acolo cu bătu-n baltă. Afurisită zi!

Gelu soarbe o gură de suc și se uită apatic undeva în stradă. În mod sigur, în clipa asta nu-l interesează nimic. Însăși prezența mea e ignorată, altminteri mi-ar vorbi. Indiferența lui nu mă vexează, sunt deprins și cu așa ceva, chiar dacă vine din partea prietenilor. Numai că Gelu nu e un camarad de rând, dimpotrivă, ceea ce mă cam râcăie.

— Ai necazuri? reînnod dialogul.

— De ce crezi c-aș avea?

— Nu știu. Pari dărâmat.

Apare picolița și-mi oferă cafeaua. Îi mulțumesc și-i las o mie de lei bacșiș, fiindcă procedez mereu identic. Tendința aceasta mi se trage, probabil, de mic, când am încasat-o zdravăn ca să mă dezbar de egoism. Însă, repet, nu-mi convine cum se prezintă în momentul de față Gelu.

Din poziția în care stau, văd bine clădirea cinematografului și mulțimea bulucită la intrare. Precis rulează un film de succes. De ani întregi n-am mai călcat într-o sală de proiecție. Pe vremea burlăciei mergeam des, era una din distracțiile favorite. Nevastă-mea preferă televizorul, ca și fiul meu. În ce mă privește, am o droaie de volume în biblioteca din sufragerie. Le-am adunat din copilărie și am citit majoritatea lor. Poți învăța lucruri extrem de folositoare din cărți.

Gelu șade la fel de mohorât. Am avut impresia că intenționează să rupă tăcerea, dar m-am înșelat. Nu e el prea vorbăreț, doar îl cunosc de-un car de ani. Însă nici de taciturn nu-l țineam. Ce mai la deal, la vale, nu dorește să-și dezlege limba, deși pun mâna în foc că are un „of” pe suflet. Cafeaua e acceptabilă, aproape s-a răcit. Totuși, regret că am comandat-o, trebuia să fi cerut o limonadă, ca Gelu. Observ că amatorii de cafea depășesc numeric consumatorii de suc, care mai și picotesc de deasupra.

Gelu își aprinde o țigară. Simt mirosul dulceag al tutunului gădilându-mi nărilor. Eu m-am lăsat de fumat. Am urmărit odată, la televizor, o emisiune și m-am speriat. N-am chef să dau în cancer. Soția mea, în schimb, pufăie și pentru mine. Motivează că e singura ei plăcere, pe care nu i-o pot interzice. În fond, majoritatea femeilor fumează. Prietenul meu scutură țigara în scrumiera ovală de pe masă. Arborează aceeași mină imperturbabilă. Ciudat cât de reci devin uneori oamenii, în pofida ortăciei existente între ei. Eu, de pildă, să fi avut un păs,

i-aș fi spus din start. Mă surprinde muțenia lui, rezerva-i încăpățânată. Și jur că are un bucluc.

E umbră odihnitoare în perimetrul terasei. Dincolo de gard, în stradă, văpaia ondulează aerul la nivelul asfaltului. Automobilele se scurg și ele domol, muiate de arșită.

Nu mă grăbesc acasă. În blocul în care locuiesc, vara te coci și iarna îngheți. Despre el s-a scris în ziar că a fost construit înainte de termen. Nu m-am mutat în apartament de la predare, ci mai încoace. Am vecini cumsecade și e multă liniște, fiindcă familiile nu au atâția copii.

În ceașcă mai e cafea de un deget, însă nu mă ating de ea. Dunga limonadei din paharul camaradului a scăzut, probabil a băut când m-am uitat altundeva.

N-am agreat niciodată tipii secretoși, care acționează pe ascuns. Sigur, afirmând asta, nu mă refer la Gelu. Vorbesc așa, în general. Amicii, oricum, rămân amici.

Constat cu repulsie că încep să transpir. Nu mi-a plăcut nicicând să asud — senzația aia mizerabilă ce-ți dă impresia că urinezi prin piele. Mă șterg cu batista pe frunte și pe ceafă și mă gândesc ce delicii mi-ar procura un duș rece. Gelu nu transpiră, își păstrează figura imobilă, de sfînx. Doar că privește tot mai insistent la ceas și scrutează cu atenție împrejurimile. Sunt din ce în ce mai convins că i s-a întâmplat ceva grav, dacă nici mie nu mi se destăinuie, precum făcuse pe vremuri, când nu avusese slujbă și mâncase la mine de două, trei ori pe săptămână. Pe atunci, nu existase un fapt cât de mărunț fără să mi-l povestească cu lux de amănunte.

Mă uit și eu la ceas, constat că e 14,50. Curios, Gelu devine de-a dreptul agitat. Trage des din țigară și se foiește pe scaun, ca unul cuprins brusc de teamă sau de nerăbdare. Stă mai mult cu gâtul răsucit spre stradă, unde trecătorii s-au rărit, iar mașinile așijderea.

Odată cu scurgerea timpului, Gelu se frământă mai intens. Îi citesc pe chip ca din carte. Extraordinară această

reținere de-a nu spune ce te doare! Aproape că-l invidiez pentru tăria de caracter. Hm, ce înseamnă și stăpânirea asta de sine!

La ora 15,10, figura prietenului meu se destinde subit. În sfârșit, s-a decis să spargă gheața. Numai că nu apuc să-l întreb nimic, fiindcă părăsește brusc scaunul, îmi aruncă un „salut!” și iese în întâmpinarea unei roșcate zvelte, care tocmai slaloma printre mese. Pe urmă, îi văd cum traversează

strada și se opresc lângă „Mercedes”-ul superb, parcat vis-à-vis de cinematograful. Mai înregistrez deschiderea portierei de către Gelu, cu cheia scoasă din buzunar, și sorb ultima picătură de cafea. Apoi mă întreb îngrozit dacă nevastă-mea nu cumva a omis iarăși să umple vana cu apă, să ne răcorim. Precis sunt peste treizeci de grade la umbră.

OPERA

Spiridon privea abătut mușcata din fereastră. O istovire perfidă îi retează și ultimul elan de-a mai continua treaba. Resemnat, înșurubă stiloul, apoi căzu într-un fel de letargie prelungită.

Zgomotele străzii ajungeau până la el estompate, parcă venite din altă lume. Uneori, huruitul tramvaiului îi provoca un spasm dureros, răsunând ca un ecou hipertrofiat în odaia cufundată pe jumătate în penumbră.

Cu un efort de voință, se smulse din toropeală, aprinse lampa de birou și-și aruncă din nou ochii pe caietul deschis. După câteva clipe de ezitare, inspirând adânc, începu iar să scrie: „... așa că trădarea femeilor este un fapt dovedit. Toate zguduirile istoriei sunt legate de femei. Elena din Troia, de

exemplu... A iscat un război de pomină! Zâzania semănată de ea a rămas celebră. Sau Agrippina, soția împăratului Claudius! Ca să nu mai amintesc de Dalila! și câte altele! La noi, cel puțin o divizie de haiduci au pierit din pricina lor. I-au vândut poterelor cu dezinvoltură.

Sursă a atâtor discordii, nu și-au schimbat năravurile. Deși azi totul se transformă rapid. Avide de glorie și de bani. Tendința lor de dominare s-a amplificat în ultimul secol. O certifică sondajele de opinie. În unele țări s-au asociat în grupări exclusiviste. Discriminare fățișă! Emanciparea le-a dat apă la moară. Această situație poate scăpa de sub control. Ar rezulta o calamitate. S-ar impune măsuri de îngrădire a ofensivei declanșată pe toate planurile. Eventual, printr-o nouă legislație. Dură! Intransigentă! Fără compromisuri!”

Spiridon zâmbi sarcastic. Era în „mână”, și-un sentiment de proșpețime i se răspândi în mădulare. Își regăsise tonul tranșant. De-acum, lucrarea sa fundamentală „Femeia — între mit și realitate”, putea progresa nestânjenit. Transfigurat, întoarse încă o filă.

Din pragul ușii, Varvara, nevastă-sa, îl urmărea chiorâș.

— Mai ai gărgăuni, bărbățele? ridică ea vocea.

Ce tot mâzgălești acolo?

Spiridon rămase cu stiloul suspendat în aer. O paloare cadaverică i se așternu pe chip și-l potopiră frisoanele. Bâlbâi ceva, însă Varvara nu-l luă în seamă.

— I-a du tu gunoiu’! se răsti la el. Da’ rapid!

Spiridon închise iute caietul și, subțindu-și pântecul, se strecură pe lângă soție, care-l țintuise cu uitătura ei rece, ca de gheață.

CLIPA DE GRAȚIE

Scăpați ca prin minune teferi, cei doi automobiliști încă nu-și reveniseră pe de-a-ntregul. Contemplau năucii tablăria îndoită în urma izbiturii năprasnice. șoseaua umedă era pustie, presărată pe margini cu frunze de plop îngălbenite. Burnița rece încetase de câteva minute, după ce, vreme de trei ore, tencuise asfaltul cu o peliculă de mazăgă densă.

Primul vorbi proprietarul „Skodei”, nu înainte de a-și aprinde o țigară și de a trage cu sete din ea:

— Fantastic, dom’le! Am aranjat mașinile!

— Da, le-am „gătit”...! replică stăpânul „Daciei 1300”.
Bine că n-am dat ortu’ popii.

— Aveți dreptate. În fond, viața e mai importantă decât orice. Și putem spune că am fost norocoși.

Înconjurată autoturismele avariate și, lăsându-se pe vine, încercau să evalueze cu mai multă exactitate amploarea pagubelor.

— Sunt zob amândouă, constată deținătorul „Skodei”.
Ne vor usca reparațiile. Apoi, schimbând subiectul: Sper că vă simțiți bine. Nu sunteți cumva rănit?

— Nu. Dar dumneavoastră?

— Nici eu.

Cel cu „Dacia” medită o clipă și rosti cu jumătate de glas:

— Nu știu cine e vinovat, zău... Să nu credeți că vreau să vă învinovățesc...

— Vina o va stabili poliția. Până atunci, responsabilitatea accidentului o purtăm în mod egal. Așa mi se pare corect.

— În regulă. Văd că ne înțelegem și mă bucur, fiindcă vom termina mai repede povestea asta urâtă.

Între timp, se puse din nou burnița. Începu să bată și vântul, antrenând de-a lungul și de-a latul șoselei noianul de frunze desprinse de pe crăci. Cerul coborî și mai mult, ca un acoperământ instabil, strivitor prin masivitatea-i cenușie.

— Ptii, ce ghinion aiurit! exclamă pe neașteptate proprietarul „Skodei”. La ora șaptesprezece trebuia să fiu la spectacol.

— Folcloric?

— Nu, de teatru.

— Ce piesă?

— „Ciuruiala”, cu Belizarie Telur în rolul principal.

— ăla nu-i actor, dom'le! replică insul cu „Dacia”, zâmbind malițios. Altul n-ați găsit?

— Pardon! Am impresia că nu sunteți în temă. Telur e mai popular ca oricând.

— Hai, să fim serioși! Mă faceți să râd, pe cuvânt.

La ultima premieră a ieșit șifonat rău. Cronicarii nici nu-l bagă în seamă. De fapt, un diletant ca el merită altceva?

— E o acuzație gravă, fiți atent! îl avertiză omul cu „Skoda”. În locul dumentale m-aș controla puțin la „muzicuță”.

— Aha, deci habar n-am ce vorbesc!?

— Ai ghicit.

— Auzi! își pocni palmele posesorul „Daciei”. Acuma vrei să pari isteț. Numai că nu se potrivește. Un tip deștept n-are ce căuta la panarama unui handicapat.

— Ajunge! zbieră celălalt învinețindu-se de furie. Dacă Telur e handicapat, atunci tu ești sclerozat sută la sută și nu mai avem ce discuta!

— Alo! Alo! se încruntă cel cu „Dacia”. Mama mi-a dat un sfat valabil: să mă feresc de mitocani. Mai ales când li se citește prostia pe față.

Proprietarul „Skodei” se repezi la mașină și scoase din încrengătura de fiare un levier. Apucându-l strâns de un capăt, se aruncă furibund asupra celuilalt, ajungând amândoi pe axul șoselei. Observară cu întârziere matahala neagră pufăind din motorul supraturat. Umbra-i uriașă crescă uluitor de iute, după care întunericul căzu ca o draperie vastă, impenetrabilă.

CONSULTAȚII

Medicului Bizău, abia sosit în sat, i se și dusesse faima de om tare priceput, care numai dintr-o ochire îți și spunea ce și unde te doare.

... Vine Pătruț, al lui Nicodim.

— Domnu doctor, să trăiți, am slăbiciune...

— Pune termometrul! Ia și-o aspirină! Așa... Altu’!...

Intră nana Leica.

— Na, mătușă, ia termometrul și înghite o aspirină!

— Da’ n-am răceală, țucu-te maica, mă rod măruntaiele!

— Păi, sigur că te rod. Ești coaptă de răcită! Altu’!...

Sasu, tractoristul, se lăsă greu pe scaun. Se ținea cu mâinile de burtă.

Doctorul Bizău tocmai scotea un termometru. I-l oferi imediat, apoi îi dădu două aspirine și-l conduse afară.

La rând era Caterina, cea mai trupeșă săteană. Când păși în cabinet, Bizău împinse la o parte aspirinele și termometrele. O îndemnă să respire profund și se tot plimba, nemulțumit, în jurul ei. Pe urmă, îi explică necesitatea unui control mai sever și o rugă să-și descheie nasturii de la bluză. Caterina se conformă, iar el începu să o cerceteze. O studie astfel îndelung, ba din față,

ba din spate, dar mai mult din față, nelăsând să-i scape nici un centimetru de piele. Isprăvind, îi împlântă un termometru, adăugă un pumn de aspirine și-i reaminti să vină peste trei zile, să vadă cum evoluează boala.

Ajunse și moș Ducă la consultație. Era vântat la chip și horcăia ca vântul prin burlane.

— Dom' doctor, când trag aer mă apasă...

— Păi... dacă tragi prea des, cum să nu te apese?!... Ia-o mai ușor!...

Văzându-l apropiindu-se cu aspirina și cu termometrul, pacientul se albăstri și mai intens.

— Și data trecută tăt din astea mi-ați dat... Și nu m-o ușurat...!

— Hm! Cunoști dumneata efectul patogen al virușilor? ăștia pun sub semnul întrebării eficacitatea de contracarare a sistemului imunitar. Cunoști dumneata asta?...

— Nu cunosc, dom' doctor...

— Păi vezi!

Terminând cu vizita, moș Ducă părăsi dispensarul și se opri la birt. Goli trei dețuri cu prăștină, după care se simți infinit mai bine. Apoi, vorbi până la ora închiderii despre „defectul de contralobare a istmului nasogen”.

LA LIMITA RĂBDĂRII

Costel se plimba furios prin camera hotelului. Gata! Va termina cu Nina, nevastă-sa. I-a suportat destul toanele, nu mai avea nervi să reziste la nesfârșit. Era hotărât să meargă până la

capăt, fără nici un compromis. E-adevărat că mai avusese câteva tentative asemănătoare, dar acum situația se modificase radical. Adică, apăruseră acele elemente care demonstau indubitabil imposibilitatea continuării legăturii conjugale. Și asta numai grație caracterului ei autoritar, hrănit permanent de-un orgoliu maladiv, prezent în cele mai mărunte gesturi și atitudini.

Azvârli țigara și aprinse alta, reluându-și patularea prin încăperea îmbâcsită de fum. Gata! Va începe o viață nouă, va fi liber să facă ce vrea. Și-a dorit dintotdeauna un asemenea statut, care-i oferea oportunități infinite de mișcare. Era unul din visurile sale nemărturisite, intime, în compania căruia se refugiase de atâtea ori în trecut; fusese salvarea sa, firul de lumină ca reper providențial menit a-i insufla doza optimă de supraviețuire. Nu-i păsa de ce vor spune alții. Nu-și vedea decât propriul interes, convins că va putea lua existența de la zero, că va reuși recuperarea măcar în parte a tot ce risipise cu frenezie în acești ani scurși aiurea. Era de datoria lui să încerce, încredințat că nu va da greș. Nu și-ar ierta-o niciodată dacă și de rândul acesta va dovedi aceeași slăbiciune avută deseori înainte, când doar simpla formulare a unei intenții îndrăznețe îi provoca un soi de teamă dezarmantă, ca și cum și-ar fi pierdut brusc busola, neștiind încotro s-o apuce.

Încremeni câțva timp lângă fereastră, pe urmă se urni iarăși, croind obișnuții pași mărunți de la un perete la celălalt.

Da, se va elibera! Înțelegea libertatea nu ca pe o noțiune teoretică, ci ca pe ceva viu, palpabil, aflat la îndemână și din care să te înfrunți ori de câte ori ai nevoie. Și el avea nevoie cu prioritate, era flămând, mistuit de o poftă cumplită ce creștea de la o zi la alta, debordând. Cum de răbdase atâta? Purtase chingile ca un idiot cu senzorii voinței amorțiți, pentru a rămâne în zona de „respectabilitate” și a nu pierde, ce? Hm, acum datele problemei s-au schimbat, primează analiza lucidă și încrâncenarea de-a finaliza cu succes ideea. Da, asta e. Era liniștit într-un fel, meditase îndelung și concluzia venise aproape

de la sine. Altă soluție nu exista, iar timpul îl va sancționa sever dacă va repeta ezitățile anterioare. Va rezolva chiar azi, de ce să mai amâne? Starea de ambiguitate nu-i folosea defel, clarificarea depindea exclusiv de el, de ce s-o mai lungească?

Îmbracă raglanul, încuie ușa și predă cheia recepționerei. Cu un taxi, ajunse repede acasă. Părăsi mașina exact în clipa în care, alături de ei, frână o furgonetă și din ea coborî Nina.

— Ai picat la fix! zise femeia văzându-l. Hai, ajută-mă!

Costel se apropie șovăind și puse mâna pe cutia impozantă din carton, lipită cu benzi orizontale de scoci.

— E un teve color, îi destrămă soția nedumerirea. Doar ți-am promis că-ți cumpăr.

Costel inspiră o dată adânc și-și suflecă mânecile. Într-adevăr, își dorise cu disperare un televizor în culori.

PRONOSTICUL

Basamac stătea de câteva minute la coadă, când apare pe neașteptate vechiul său prieten Partenie. După ce se salutară, Partenie îl abordă frontal:

— Te-am căutat. Unde ai fost aseară?

— La Guță.

— La Guță?!... făcu Partenie ochii mari. Păi... știi ce se spune despre el?

— Minciuni, dragă. Și calomnii ordinare.

— Asta s-o crezi tu. Dacă chiar vrei să afli, Guță e un imoral. Are o reputație proastă, ce mai!

— În orice caz, nu mai proastă decât Mircescu al tău, ripostă Basamac.

— Sta! Stai! sări celălalt. Cred că ești dezinformat.

— Dimpotrivă! Cunoscut prea multe dedesubturi în care s-a implicat „onorabilul” domn Mircescu.

— Imposibil! exclamă Partenie cu năduf. Mă mir că te pretezi la astfel de afirmații murdare. Auzi! Să-l compari pe coruptul de Guță cu Mircescu! Ce blasfemie!

— Ramolitul de Mircescu nu valorează doi bani, ascultă la mine. Are un singur scop: pricopseala. El și toți ai săi, ca un șarlatan versat ce e.

— Șarlatan?... țipă Partenie.

— Da. Și impostor.

— Îți interzic să vorbești așa! Guță e de o mie de ori mai venal decât ultimul bișnițar. Am informații blindate că ia mită. Și ca să-ți spulber orice îndoială, află că Guță e escroc internațional. Patentat!

Basamac flutură din braț a lehamite și scrâșni printre dinți:

— Măsoară-ți cuvintele! Te previn!

— Ce, mă ameninți? Se vede că ești adeptul lui Guță. Ai aceeași vână teroristă.

— Eu terorist? mârâi Basamac.

— În persoană.

Aplecându-se brusc spre interlocutorul său, Basamac îl înșfăcă de reverul paltonului și-i răcni în urechi:

— Extremist nenorocit! Dacă mai pronunți o injurie la adresa domnului Guță, cu mâna mea te sugrum!

Între timp, Partenie izbuti și el să-l înhațe pe celălalt de fular și amândoi se smuceau icnind.

— Nu mă sperii! gemu Partenie. Guță e zero pe lângă Mircescu. Mai are de învățat de la dânsu’.

Croind un pas îndărăt, Basamac se prăbuși pe spate, antrenându-l și pe Partenie, care veni deasupra-i ca un sac. În

cădere, acesta îl izbi violent cu cotul în tâmplă, încât Basamac rămase lungit în drum și după ce oamenii îi despărțiră. Își redobândi simțirea cu multă greutate, reocupându-și locul la coada ce se îngroșase vizibil. Partenie se retrase ceva mai lateral și, treptat, reveni alături de Basamac.

— Îmi cer scuze... îi zise încet. N-am vrut...

Basamac scoase un sunet nearticulat, apoi își drese vocea:

— M-am împiedicat de bordură. S-o ia naiba!

— Bine că nu ți-ai spart capul. Ai avut noroc.

— Așa e, recunosc Basamac. Ce spunea nevastă-mea: „Uite, om bătrân, apare acasă cu scăfârlia găurită!”. Ca să nu-ți mai pomenesc de soacră-mea! Aia ar fi răs în neștire, e cam dusă cu pluta.

Ajunseră și ei la rând și luară câte un cofraj cu ouă.

— Ce părere ai, bat ai noștri? Întrebă Partenie.

— La ce te referi?

— La meci.

— Da, exact! Am și uitat.

— Ce pronostic dai? insistă Partenie.

— Hm... Cam problematic. Putem câștiga la un gol diferență.

— Eu merg mai departe: le vâram cel puțin două „boabe”.

— Ehe, surâse Basamac. Ar fi prea frumos.

— Dacă vrei — continuă Partenie — vino deseară la mine. Vedem partida pe color.

— Bine, vin. Salut!

— Hai, să trăiești!

ATACUL

Înaintând din greu, brigadierul Panamă ajunse lângă niște butoaie cu motorină lăsate în custodia lui Filimon Sfeclă, angajatul pe postul de paznic al fermei. Văzându-l, pândarul sări în picioare și strigă respectuos:

— Să trăiți, dom' șef!

Ușoara clătinare a paznicului nu trecu neobservată, drept pentru care brigadierul se apropie și-l adulmecă discret. Făcând apoi un pas îndărăt, rosti ferm:

— Alo! Dumneata ai băut!

— Eu?!... icni Sfeclă indignat. Să moară mama, dacă am băut!

— Da' acolo ce ai? întrebă Panamă arătând cu degetul geanta murdară și uzată, la marginea căreia se ițea gâtul unei sticle înfundată cu un cocean de porumb.

— Ce să am? Apă!

— Ia dă-o-ncoace!

Sfeclă îi înmână tașca și celălalt o deschise. Destupă sticla. Nu mai era nevoie s-o miroase.

Pândarul miji ochii, înjghebându-și o mină ce exprima deplina sa nedumerire în legătură cu descoperirea din geantă. Deodată, parcă își reveni din transă.

— Nevastă-mea... bâigui el. Iar mi-a băgat răchie-n traistă!... Și doar i-am zis... îhî... de sute de ori... să nu mai facă figuri din astea... Da' te poți pune cu muierile? Muieria și dracu'!

Concluzionând că între femeie și diavol există o asemănare neîndoielnică, Sfeclă slobozi de îndată un suspin

profund, privind cu sficiune sticla agitată de Panamă în palma-i mică și grasă.

— De prună? vru să afle brigadierul.

— Îhî...

— Câți ani?

— Cam cinci.

— O! Cinci ani?!

— Da' n-o mai scuturați atâta... trageți o gură! izbucni paznicul umezindu-și vârful degetelor.

— Păi... domnule Sfeclă... dacă-i de cinci ani...

Sorbi o dușcă. Nu dădu spirtul direct pe gâtlej, ci îl savură autorizat și numai după ce îi arse gingiile și-i pișcă limba, de abia atunci îl înghiți.

— Ei?... tatonă timid pândarul.

Nu auzi răspunsul celuiilalt. Văzu în schimb că brigadierul se cinsti din nou și renunță să-l mai întrebe.

Panamă aprinse o țigară lungă și neagră. Se uita concentrat la cele câteva ciori care scurmuau în arătura aburindă. După câteva minute de contemplare a păsărilor, se răsuci cu fața, întinse butelca spre Sfeclă și-i făcu un semn. Paznicul nu așteptă și i se spună un lucru de două ori. Înapoie sticla plescăind din buze. Era emoționat, iar căutătura-i recunoscătoare întârzie secunde bune pe chipul roșcovan al șefului.

Un alt stol de ciori atrase atenția brigadierului. Iritat de mulțimea lor, goli restul de prăștină, pe urmă azvârli sticla cu putere, vrând să țintească o cioară nesimțită ce croncănea impudic la zece pași distanță.

De partea opusă, Sfeclă supuse și el unui tir înverșunat zburătoarele care începuseră să se frământă vizibil. În cele din urmă, hărțuite intens, păsările își luară zborul, mutându-se pe coamele altor răzoare proaspăt răsturnate.

Tot răcnind și atacând cu bolovani, reușiră să elibereze de ciori o suprafață remarcabilă. Treabă nu tocmai ușoară, dacă

ne gândim că Panamă își pierdu încălțărilor, iar Sfeclă suferi o deviere de sept nazal din cauza unei brazde potrivnice.

PE UȘA DIN FAȚĂ

Îngrijorată, Jeni privi iarăși pendulul. Trecuse de miezul nopții și Tic, soțul ei, încă nu apăruse. Întârzia pentru prima oară și, tocmai din pricina aceasta începuse să-și facă sânge rău. Dacă o fi pățit ceva? Vreun accident sau cine știe ce nenorocire? Fiindcă, de la o vreme încoace, ziarele erau pline cu informații alarmante: ba unul și-a frânt gâtul picând într-o groapă, ba cutare a fost snopit în bătai și ușurat de bani și de bagaje... Asta în cazurile mai norocoase, căci nu rareori se petreceau fapte și mai îngrozitoare, descrise apoi cu lux de amănunte în paginile jurnalelor.

Stinse lumina din cameră și se uită pe fereastră. De-a lungul străzii pustii umbre dezlănate își tremurau conturul pe gardul din beton ce-o mărginea.

Părăsi încăperea și se duse în bucătărie, unde-și prepară o cafea. Pe măsură ce se scurgea timpul, îi sporea și neliniștea. Își imagina cele mai neverosimile situații în care, datorită unor împrejurări nefaste, putuse nimeri bărbatul ei. Ceva lăuntric, intim, îi spunea că Tic se afla în primejdie maximă, pe urmă, brusc, cădea în cealaltă extremă, respingând ideea. Prefera mai degrabă să se amăgească, amânând clipa revelației seci, nude, imprevizibilă prin consecințele sale.

Cafeaua băută nu-i induse acel surplus de voiciune, ca de obicei. Dimpotrivă, chiar o moleși — efect pus exclusiv pe

seama suprasolicitării nervoase. Din nou o podidiră gândurile sumbre, ca o durere vie, persistentă. Exclusea din start varianta că Tic s-ar fi aciuat la vreo femeie. Îl cunoștea în profunzime și știa că n-are stofă de cuceritor. Cu stângăciile-i consacrate și inhibările ce-l deconspirau ca pe-un timid congenital... Nu, nu era posibil.

Veni în dormitor și scrută întunericul prin geam. Bezna de afară devenise parcă mai densă, mai apăsătoare. Fantasmile săltărețe dispărură de pe gardul masiv, îndărătul căruia se lăbărtau, nestingherite, tenebrele restante.

Când reapăru în bucătărie, ceasul se apropia de ora două. Atunci simți întâiul fior de spaimă, ca pe o gheară ucigașă sfâșiindu-i țesuturile. Alerta interioară se stabilizează la un palier înalt și descrescu semnificativ în momentul în care privirea în căzu asupra telefonului. Sună îndată la spitalul de urgență, apoi contactă și celelalte clinici, iar, în final, luă legătura cu poliția. Pretutindeni — același rezultat: soțul ei nu figura în nici o evidență.

Sorbi cafeaua până la zaț. Bilanțul investigațiilor nocturne se dovedise nul, menținându-i starea inițială de incertitudine. Îi venea să înhațe telefonul și să-l calce ca pe-o gânghanie, revărsându-și astfel furia neputincioasă.

Târziu, deprimată, se refugie în pat, după ce încuie cu grijă ușile. Dimineața o găsi la fel de trează precum se culcase, cu cearcăne la ochi și cu o migrenă insuportabilă. Înghiți un antinevralgic și făcu un duș, pe urmă așeză ibricul la fiert și răsuci butonul aparatului de radio. Ascultă încordată, cu o expresie de buimăceală pe chipu-i tras: „... ca și prezența oficialităților. Primul intrat în Europa este domnul Tic Vidone, profesor de geografie. Fericitul concetățean a fost reținut, datorită amabilității gazdelor, întreaga noapte, ca oaspete de onoare din partea publicului. Construit integral de o firmă străină, hotelul se remarcă printr-un grad de confort deosebit, comparabil cu cel existent în țările civilizate. Continuăm știrile”.

PREMIUL OSCAR

Îndreptându-mă spre casă într-una din zile, îmi taie calea o cunoștință recentă.

— Chiar acum vin de la film, zice după ce mă salută.

— Ce film?

— Unul american.

— E bun?

— Mortal! Orice juriu ar fi trebuit să bage în el vreo trei, patru „Oscar”-uri.

— Zău?!

— Normal! Să fi văzut ce lume a fost în sală. De fiecare dată. Dacă producția nu e valabilă, vine atâta omenire?

— Nu, i-am răspuns instinctiv.

— Păi! Încă de la început îți dai seama de marfă. Tipa, eroina adică, urmărea șustele ei. Mă-sa paralizase dintr-un accident de avion și clocea de ani în șir în fotoliu. Tipu’, eroul principal, încurca borcanele, da’ tipa și cu mă-sa îl demolau pe stoc. Apare și sora tipei, care făcuse un plod într-o barcă cu un sergent din Garda de Coastă. Am uitat să-ți spun că mama tipei era falită, da’ avea o soră stup de pitaci. și că toți ăștia plănuiau s-o pârlască. Sora tipei se duce la mătușa-sa și o ia cu lugu-lugu. Asta, mătușa-sa, ți-ai găsit! Era cutră rodată, first clas! Așa că i-a făcut pașaportu’ urgent și i-a strigat că-i parașută internațională. Ți-am zis că eroina și cu mă-sa îl săpau pe eroul principal, Ray. Îl săpau, că Ray era ușchit și opincar, și căutau să scape de el. Tipa pusese năvodu’ pe un gagiu tapat cu dolari, însă slab de țățână. Ray a mirosit chestia și a procurat un cablu, cu care voia s-o sugrume. Numai că pică bomba: dă chix soacră-sa! Mătușa n-a venit la îngropăciune, că a trântit-o armăsarul în trifoi

și zăcea pe cearșafuri. Ray s-a inervat, a vârât în el juma' de whisky, s-a prezentat la ea și a porcăit-o în obraz. Da' muierea i-a arătat de sub așternut un „Colt” baban și Ray a roit-o. Mai trec zilele, până când eroina, Jessica, se satură de Ray și-i pregătește vana, să-l înece. Ray o avea și el la bojoci; n-a uitat daravera cu nababu cu dolarii. Așa că a făcut rost de un pachet cu otravă și aștepta ora „H”. Între timp, sora eroinei se apucă să facă trotuaru'. Vine un negru solid și-o umflă. O duce la o rulotă prăpădită, unde-o pune să-i gătească. Cecil — așa se numea — îi frige la iuțea slănină și ouă, pe urmă fuge și plânge de necaz, fiindcă negrul a adormit. Cum mergea ea distrusă total, dintre niște containere cu gunoaiie sare pe ea un cerșetor de vreo 70-80 de ani și-i rupe fusta. În fine, scapă din labele lui și cotește către casă. Nu pășește bine pragul, că se și repede în baie, să se spele. Aici — pauză! Ray odihnea pe fundul vanei, cu o valiză pe piept. A priceput imediat cum devine chestia, că nu era proastă. Când să iasă din baie, o trosnește Jessica în căpățână c-un fier de călcat. Da' a reușit și Cecil să-i scoată un ochi, după care a mierlit-o ca o tâmpită. Hm, să vezi șopârla neamului! Jessica asta poseda un calm în ea — ceva de speriat! Îndeasă câteva boarfe în sacoșă, rade un pumn de mangoți din sertar, se aruncă în mașină și-o tulește. Încotro crezi că s-a cărăbănit?

— Habar n-am, i-am răspuns sincer.

— He, he, nu-i ușor de ghicit. A aterizat direct la doctoru' Wilder, patron peste o clinică. ăsta o deflorase pe Jessica de la paispe ani, că era dezvoltată și de atunci o ținea minte. Doctoru' i-a plantat rapid un ochi de sticlă, de jurai că-i mai natural decât originalu'! Ce mai, tipa și-a revenit complet, zburda ca o iapă în ogor. Numa' că — altă belea! Wilder era însurat și, într-o seară, l-a depistat nevasta cu Jessica în pat. Jessica s-a descurcat colosal, i-a servit artă calitatea întâi categoria lux! S-a sculat leneșă din pat, s-a apropiat de soția doctorului și i-a ciripit: „Caramba la vamă! Ogeacu-i poprit”. șocată, dama a leșinat instantaneu. Dată naibii, Jessica! Pe urmă,

l-a încălecat Țapăn pe Wilder, îl juca din încheieturi. Chestia a durat până ce Jessica a sărit în aer cu limuzina doctorului. și — culmea!, tot în aceeași zi a luat foc și clinica. Nevasta doctorului, care locuia la etaj, n-a mai fost găsită, doar pe Wilder l-au dibuit, da' n-au mai putut face nimic cu el, fiindcă a damblagit și l-au parcat la balamuc. După o pauză: Ei, ți-a plăcut filmu'?

— Mda, i-am replicat. Merge.

— Te cred! Da', totuși, nu-i ca ăla ce l-am văzut săptămâna trecută.

— Care?

— „Ombilic”. Era o arzoaică unicat, valsau peștii în jurul ei ca fluturii pe lângă bec! Nu vrei să ți-l povestesc?

— Nu, mersi. Lasă pe altă dată. De fapt, la colț ne și despărțim.

— Bine, cum zici. Da' știi ce mă râcăie?

— ?!

— Că n-a primit nici ăsta „Oscar”-ul. Halal juriu!

COMPLIMENTUL

Leon ieși după-amiază, ca de obicei, la plimbare cu câinele. Poseda un ciobănesc german splendid, de doi ani, puternic și vioi. Nu-l ducea în lesă și nici de botniță nu avea nevoie, patrupedul fiind blând și ascultător. Din cauza asta îl și trata cu bunăvoință, acordându-i deplină libertate de mișcare.

Înaintând pe una din cărările parcului, câinele țâșni ca din pușcă și dispăru într-un desiș. Se auziră mârâituri și foșnete

repetate, apoi smicelele se despicară și lăsară vederii, preț de o secundă, un cocker spaniol.

Leon își strigă dulăul, dar acesta se luă după cocker și se pierdură împreună pe alee. Urmărindu-i, omul ajunse într-o poieniță, unde, pe iarba tunsă scurt, cele două animale se hârjoneau, fugărindu-se frenetic.

Singura bancă de lângă peluză era ocupată de o femeie și Leon se apropie de ea.

— Permiteți? ceru voie politicoasă.

Femeia ridică privirea spre el, schițând un surâs aproximativ.

— Pofțiți, e loc destul.

— Mulțumesc.

Între timp, cuplul canin își înțețise joaca, croind puzderie de salturi și tumbe de-a lungul și de-a latul luminișului.

— Of, ce drăgălași sunt! rupse femeia tăcerea. Uitați-vă cum zburdă.

— Da, s-au simpatizat din prima clipă.

— Nu știu al cui e câinele-lup, dar e bine educat.

— Mersi de compliment, doamnă, e chiar al meu.

— Zău? Iar cocker-ul e al meu.

— Mă bucur. Abia s-au cunoscut în tufiș și iată...

— În tufiș?!

— Da. Când veneam încoace.

Admirară câteva minute slalomurile și virajele impetuoase ale patrupedelor, pe urmă Leon spuse:

— Pe al meu îl cheamă Hector. Pe al dumneavoastră?

— Liz.

— E femelă?

— Da.

— Ei, atunci se explică atracția asta neașteptată.

— Nu tocmai, replică femeia. Liz e pretențioasă, nu acceptă pe oricine. Sinceră să fiu, mă și mir că a contactat atât de rapid o relație.

— Înseamnă că Hector i-a căzut cu tron. Apropo de el:
A fost foarte bolnav.

— Cu ce?

— O viroză afurisită, în paralel cu o ocluzie intestinală.
A primit un tratament intensiv și s-a vindecat. Mi-a dat emoții.

— Vă înțeleg. Și Liz mi se pare puțin suspectă. Alaltăieri
a avut febră, însă nu i-a scăzut pofta de mâncare. Bănuiesc că s-a
înfierbântat alergând.

— Probabil, conveni Leon. Nu vă impacientați, are o
vitalitate care demonstrează că e sănătoasă tun.

Deodată, cățeaua schelălăi lugubru și se repezi ca un
bolid sub bancă.

— Ce e, mamă?... sări femeia speriată. Ce ți-a făcut
bădăranul ăla? Vai, te-a mușcat!

— N-are nimic, doamnă, căută s-o liniștească Leon. Și
apoi Hector nu-i bădăran, vă asigur.

— Cum nu e, domnule? Nu vedeți cum a brutalizat-o?

— Ei, un fleac.

— Un fleac? Aiurea! Liz detestă violențele, și javra
dumitale...

— Hector e un gentleman, o întrerupse Leon. Nu uitați!
A obținut locul trei la concursul chinologic de anul trecut.

— Asta n-o mai cred! ripostă ea. Cu alura lui de
maidanez...

— Mă jigniți, doamnă! și, ca să știți adevărul, jigodia
dumneavoastră e prostituată.

Femeia se ridică amenințătoare de pe bancă.

— Nu vă e rușine? Liz prostituată?!...

— Da, fiindcă l-a acostat pe Hector în tufiș. Fără pic de
tupeu.

SALT ÎN NOAPTE

Neagoe pătrunse în bodegă și se așeză la rând. Chiar lângă el sporovăiau trei inși. Trase cu urechea și află că unul din ei e șofer, are mașina afară și merge direct la Frecușul de Jos. Camionagiul mai avea doar un pic de suc în sticlă. Neagoe stătea ca pe ace. Îl mânca limba, dar nu se hotăra să-și deschidă gura. Urmărea încordat traiectoria sticlei de citro și, când șoferul o scutură și de ultima rămășiță, simți o uscăciune în gâtlej. Camionagiul își îndesă basca pe frunte și-și luă rămas bun de la ambii cunoscuți. În timp ce se apropia de ușă, Neagoe înșfăcă de pe podea valiza și-l ajunse iute din urmă.

— Alo, dom'le! strigă el.

Șoferul se opri, examinându-l curios. Neagoe îl rugă să-l ia în camion, căci trebuia să răzbată cu orice preț la Frecușul de Jos și altă posibilitate nu exista. Regretând, camionagiul îi spuse că nu mai e loc în cabină, ea fiind deja ticsită cu alți pasageri strânși de pe traseu. Vorbind astfel, salută și părăsi bodega, abandonându-l pe Neagoe, a cărui dezamăgire i se citea din plin pe chipu-i uscățiv. Totuși, nu-i fu necesară multă vreme să priceapă că, stând așa, nu rezolva nimic. În consecință, decise să insiste pe mai departe în găsirea unei ocazii, dar, pentru o mai mare siguranță, conveni să aștepte la bariera orașului. Până acolo, însă, era o distanță apreciabilă — realitate ce nu avu darul să-l descurajeze. Străbătu drumul în tempo accelerat și ajunse la barieră, unde, în dreptul vechiului post de control, sclișea o băltoacă.

Frecvent, întunericul era sfâșiat de farurile vehiculelor. Neagoe înainta băjbâind, cu simțurile ascuțite, având unic punct

de reper banda lată de asfalt și convins că, mai degrabă sau mai târziu, o mașină tot îl va culege.

Parcurse întărâtat vreo trei kilometri. Automobilele, din ce în ce mai rare, țâșneau pe alături și se pierdeau în negură. Torsul motoarelor suna nefiresc de plăcut, familiar chiar, ca o invitație la hoinăreală continuă.

Curând, renunță la semnalizatul cu mâna. Acum, în miez de noapte, gesturile sale păreau caraghioase și inutile, desprinse parcă dintr-o suită de mișcări anapoda.

Rupse un colț de pâine, mestecându-l domol și-și astâmpără setea de la cișmeaua satului în care tocmai intrase. „Cât am umblat deja! gândi. Și trebuie să fiu la Frecușul de Jos! Mort, copt, voi reuși!”

Ici, colo lumina vreunui bec de pe stâlp încerca, timid, să sfârtece giulgiul beznei. În liniștea cuprinzătoare, doar lătrăturile câinilor răzbăteau cu limpezime sub cerul ca smoala.

„De-ar fi să mă târăsc pe coate și nu mă dau bătut! reflectă Neagoe. Cât să mai fie de mers? Două-trei ore?”

Lungi pasul și, la ieșirea din sat, se împiedică de ceva. Aplecându-se, ridică o cască de motociclist. „Precis a pierdut-o careva, își zise. Ghinionul lui”.

Nu purtase niciodată cască. Din curiozitate, și-o îndesă pe cap, constatând că-i vine numai bine. Ba îi încălzea plăcut și fruntea, încât n-o mai scoase, preferând s-o poarte ca pe o căciulă binevenită în răcoarea acelei nopți.

O luă iarăși din loc, pregătit sufletește să străbată restul intervalului ce-l separa de Frecușul de Jos. De aceea, îl năpusti mirarea când, fără a schița un semn măcar, frână lângă el un „Oltcit”. „Ce drăguți! gândi. Mai sunt și oameni cumsecade pe lume asta...” Iritat de fasciculele puternice ale farurilor, își împinse casca pe sprânceană, protejându-și ochii cu brațul săltat.

— Al nostru e, paștele mării lui! auzi Neagoe. Da' unde a dispărut celălalt cu „Mobra”?

Apoi, imediat, cineva îi răsuci mâna la spate și unul din cei patru bărbați coborâți din mașină îl îmbrânci brutal în interiorul turismului.

RĂBDARE ȘI TUTUN

— Ce nesimțit, dom'le! Trăncănește de un sfert de oră. Lunganul surâse aprobator, iar bondocul continuă:

— Ne sfidează, asta e.

— N-are pic de obraz, aprecie lunganul. Crede că-i telefonu lu' tac-su...

Cei doi aruncară uitături disprețuitoare către omul care, cu spatele la ei și cu gulerul ridicat, vorbea dintr-o cabină publică.

— Ce naiba tot îndrugă acolo?! izbucni iarăși bondocul.

— Precis vrăjește o pipiță.

— Credeți?

— Pariez! Are vreo divă și de aia îi descântă atâta.

Bondocul mormăi ceva și, aprinzându-și o țigară, începu să tropăie de nerăbdare.

— Ăsta-i nerușinat rău, dom'le! zise privind cu ură spre gheretă. Pe cuvânt!

Lunganul scoase și el o țigară și ceru foc. Fumau amândoi, nervoși.

— Uite, mai vâra o monedă! îi atrage atenția bondocul. N-are de gând să termine!

— Un nemernic! exclamă lunganul. Își bate joc de noi.

— Și ne lăsăm călcați în picioare?

— Niciodată! Încă nu s-a născut ăla care să-l jeneze pe Fătu. Eu sunt Fătu.

— Îmi pare bine. Și eu sunt Mandravel.

Azvârliră mucerile aproape în același timp și-și înfipseră adânc mâinile în buzunare. Insul din cabină îi ignora complet, din moment ce conversa lejer mai departe, ca și cum ar fi fost singur.

— O fi chior, presupuse bondocul încruntat. Poate nu ne vede. Mai trecură câteva minute, pe urmă lunganul mârâi decis:

— Intru peste tip! E sonat, jur că i-a sărit o șaibă.

— Iar eu vă sprijin. Dacă guiță — trosc!, facem festival. Pe când își lua avânt, ușa gheretei se deschise și bărbatul ieși. Lunganul se holbă la el ca la un strigoi și înțepeni într-o poziție nefirească, cu un genunchi îndoit și cu coatele îndepărtate.

— Să... să trăiți șefu! îngăimă pierit. V-am... v-am păzit... ca să vorbiți în liniște... știți doar: afacerile-s afaceri... să trăiți!

— Mulțumesc, Fătule! știam eu că ești băiat bun. La revedere!

— La revedere, să trăiți!

DOINIȚA

Bujor sosise cu treburi prin capitală și, după o zi de alergătură, era frânt de oboseală. Vremea trecuse pe nesimțite și nu reușise să-și rezolve toate problemele.

Uitându-se la ceas, văzu că se apropia ora 19. Nu mâncase nimic de dimineață și golul din stomac îl apăsa din ce

în ce mai tare. Îl dureau și picioarele, iar dungile negre de pe palme îi creau impresia că adunase pe ele praful tuturor cartierelor orașului.

Se scutură ca atins de un fior neplăcut, iritat de vacarmul în creștere din juru-i. De pe partea cealaltă a trotuarului, firma unui restaurant se etala provocator. Ar fi dorit să guste ceva, era încovoiat de foame, dar nu se îndura să risipească banii. Fiindcă o masă l-ar costa enorm, ori el nu-și permitea luxul acesta. Mai degrabă răbda, precum procedase și altă dată și nu pierise. Nici la hotel n-avea intenția să tragă, tot din pricina tarifelor care sporiseră amețitor. În cel mai rău caz, prefera să doarmă pe bancă, în gară, decât să achite atâta bănet. Nu degeaba l-a avertizat nevasta, la plecare, să fie atent la pungă, să nu se hazardeze în cheltuieli inutile.

Pe când se întreba încotro s-o apuce, îi apărură o idee salvatoare. Normal, putea înnopta foarte bine la Doinița — o rudă mai îndepărtată a soției. Sigur, cum de nu se gândise până atunci?

Înviorat oarecum, luă metroul și coborî la a treia stație. Apoi schimbă două autobuze și izbuti să ajungă, în cele din urmă, la destinație. Venea întâia oară aici și-l încerca emoția, nu știa cum va fi primit. Totuși, nu era posibil să fie mai rău ca în gară sau ca în parc.

Îndată ce strivi butonul soneriei, ușa se deschise și în prag se ivi chiar Doinița. Politicos, Bujor își dezvălui identitatea, iar ea zâmbi mărturisindu-i că, parcă, parcă-și amintește de el. Pe loc, nu-și dădea seama de unde, însă figura îi era cunoscută, astfel că îl invită înăuntru. Odată intrat în cameră, musafirul se prăbuși ca un butuc pe scaun, stors de vlagă.

— Ne-am întâlnit la nunta nepoatei... știți... gemu el masându-și ceafa transpirată.

— A, da! Exact! Acuma șase ani, nu?

— Da. A cam zburat timpul...

— Aveți dreptate.

Bujor își pipăi îngrijorat pântecul, regretând că nu-și cumpărase măcar un covrig. Cu câte un dumatic mestecat pe furiș, ar fi calmat întrucâtva chiorăitul enervant al intestinelor. Dar așa, trebuia să suporte cu stoicism vidul blestemat din abdomen, senzațiile acelea mizerabile, chinuitoare. Și care, în mod cert, se vor amplifica în cursul nopții, transformându-i somnul în coșmar.

Oftă adânc și rămase cu privirea ațintită pe masa de pe care Doinița tocmai ridicase vaza cu flori și înlăturase fața albă. Automat, se îndreptă de spate și înghiți în sec. „Precis pune ceva de-ale gurii, reflectă. Doar vede că-s dărâmat. Bravo, fătuță, nota zece!”

Când femeia dispăru din încăpere și reveni cu un alt așternut de masă, cu care îl înlocui pe primul, și ultima fărâmă de îndoială se stinse din mintea lui. „E clar, își zise. Oare ce-a pregătit de cină? Indiferent ce, da' să-mi dea mai repede. Nu mai rezist...”

O urmărea cum netezea pânza albicioasă și, pe măsură ce degetele ei îndreptau cutele, o stare vecină leșinului îi invadea progresiv viscerele.

„Hai, femeie! răcni în sine. Înnebunesc! Adu farfuria, pentru Dumnezeu!”

Doinița se scuză că-l va lăsa singur câteva clipe și părăsi odaia. Bujor încuviință din cap, înjghebându-și un surâs aproximativ și-și pipăi precaut abdomenul supt, minat de crampe. Aștepta din moment în moment apariția ei din bucătărie — căci doar acolo se putuse duce. Încercă iarăși să ghicească ce gătise, dar realizează numaidecât că e inutil. Ar fi înfulecat orice, numai să apară cât de iute, să nu-și piardă puterile pe de-a-ntregul, făcându-se de râs.

Percepând un fâșâit îndărătul ușii, își încordă auzul. „În sfârșit, vine! jubilă. Doamne-ajută! O supă, o ciorbă caldă, ah...!”

Doinița păși imediat în cameră și așeză direct pe masă mormanul de rufe uscate din brațe. Apoi, cu mișcări exacte, început să calce.

UN PETIC DE HÂRTIE

O dată cu dispariția soarelui, nuanța înserării căzu prescurtată. Doar în locul în care naufragiase astrul se mai zărea un desen bizar, ca un abces enorm răsărit întâmplător pe derma bolții. În rest — același albastru-spălăcit, copleșitor, diluat de asaltul tenace al umbrelor.

Se întunecase de-a binelea când dascălul Nicolae ajunse la casa consăteanului său Pricop. Îl mai căutase de câteva ori, dar în zadar. Pricop îi datora niște bani și, potrivit tocmelii, ar fi trebuit să-i restituie de mult. De data asta, însă, nu-i va mai scăpa, fiindcă văzu fereastra luminată și era sigur că debitorul se afla acasă.

Împinse poarta, mirându-se că n-o găsisese încuiată. Se împiedicase mereu de ea, iar acum intra fără opreliști. „Precis a uitat-o deschisă... gândi. Poate, cine știe, crede că nu-l mai deranjez”.

Păși direct în bucătărie, renunțând să mai bată în ușă.

— Am venit după credit, spuse fățiș, cu o notă de duritate în glas. Ai cam depășit termenul...

Pricop nu zise nimic, mărginindu-se să-l măsoare în treacăt cu privirea, pe urmă căscă și împinse scrumiera masivă către centrul mesei.

— E cazul să mi-l dai, repetă Nicolae morocănos. Te-am așteptat destul.

Pricop se foi pe bancă și-i vorbi târăganat, ca și cum în clipa aceea s-ar fi trezit din somn:

— De ce nu stați jos?

— Nu, nu stau. Mă grăbesc.

— Păi... E deja beznă.

— Tocmai de aia, mai am și alte treburi.

Ridicându-se de pe bancă, Pricop scăpă printre buze un „bine, cum doriți”, apoi, apropiindu-se de colțul cuptorului, săltă un colac de frânghie. Deșiră din el vreo trei metri, azvârli capătul peste grinda din mijlocul încăperii și croi un laț.

— Ce... ce faci? întrebă dascălul cu un accent de neliniște. Ce-nseamnă asta?

— Ceva ce mă privește personal, răspuse Pricop testând rezistența funiei. Regret că nu pot să vă dau banii.

— Cum așa?!

— N-am!

— Și atunci?

— Din acest motiv, am decis să închei definitiv conturile cu toți.

— Adică?

— Mă voi spânzura! Aici! Chiar acuma!

Dascălul simți un frison pe șira spinării și-și duse, involuntar, mâinile la piept. Încrâncenarea de pe chipul omului nu-i prevestea nimic bun. Pălind brusc, rosti cu o voce pițigăiată:

— Ți-ai dat singur viață, ca să ai dreptul să ți-o iei? Ce pui la cale e împotriva firii! Nu ți-e frică de Dumnezeu?

Tăcu subit, fiindcă realiză cu groază cum celălalt trăsesese scaunul sub ștreang și se căznea să-și vâre capul în laț. După toate semnele, nu era de glumit, căci datornicul se arăta hotărât să-și curme zilele. Și taman în fața lui, ins cucernic, deprins

precoce cu cele sfinte! Nu putea îngădui nelegiuirea! Nu și-ar ierta-o niciodată, dacă n-ar încerca să-l împiedice.

— Vino-ți în fire, Pricop... Intenția ta e nedemnă... nu înțeleg... Zău, nu pricep... Nu te temi de Cel de Sus?

— Da' dumneata nu te temi? i-o întoarse Pricop tăios. Zi-i, nu te temi?

— Ba da.

— Puah! Fățarnicie! Consimțiți să piară un suflet de creștin pentru niscai parale!

— Nu, nu! protestă Nicolae. N-am asemenea gânduri. Martor mi-e cerul!

— Inutil să vă prefaceți! Mințiți! Vreți să mă vedeți mort, de aia mă chinuiți.

— Stai, omule! mugi Nicolae cutremurat. Nu arunca vorbe atât de grele! În fond... să nu amestecăm lucrurile. Eu nu-și cer decât să-mi înapoiezi suma împrumutată. Conform chitanței iscălite.

— Așa e. Însă nu v-o pot restitui. Ca să mă achit, ar trebui să vând și canapeaua de sub mine. Și cu asta — basta!, mai completă, pe urmă, cu un gest repezit, înșfăcă lațul și se săltă pe vârfuri.

Nicolae, care în răstimp ajunse lângă Pricop, rămase înmărmurit. Inima i-o luase razna și simțea rostogolindu-i-se de pe frunte stropi de sudoare. Dar mai presus de senzațiile fizice îl torturau un noian de imagini ciudate, înfricoșătoare, împletindu-se și despletindu-se fără noimă. Iar în centrul lor se vedea invariabil pe sine, supus unor suplicii cumplite de către creaturi oribile, de nedescris. Se scutură o dată, invadat de-o greață profundă. Desfăcându-și larg brațele, încolăci cu ele picioarele împricinatului.

— Feriți-vă! răcni acesta din înaltul scaunului. Gata, mi-a sunat ceasul!

— Taci! șuieră Nicolae cu luciri stranii în ochi. Taci! Prin gura ta vorbește diavolul! Ai căzut în stăpânirea sa!

Mântuiește-te! Atâta își spun: mântuiește-te! Și, scoțând din buzunar un petic de hârtie, îl azvârli pe masă, apoi se năpusti ca un bolid pe ușă.

După plecarea dascălului, Pricop coborî de pe scaun, adună frânghia și aduse o sticlă de whisky din frigider. Nu gustase niciodată o astfel de băutură, despre care tot auzise că ar fi nemaipomenită. Bău două păhărele la rând, asociind alcoolului și o țigară fină din cartușul cumpărat deunăzi. Reciti chitanța și se convinse că era autentică. Doar își recunoștea propria semnătură — acea îmbârligare particulară de linii frânte aplicată energic pe suprafața lucioasă a colii albe.

Surâse când sorbi direct din sticlă. Whiski-ul era, într-adevăr, excelent și decise să-și procure, neapărat, încă un flacon.

STRADELA

— Dă o fumigenă, ceru Iepure.

Apașu îi întinse pachetul mototolit.

— Ți-a tras în freză?

— Nu fi glugă. A roit-o.

Iepure își pipăi coșurile de pe fața-i buhăită, apoi strânse poalele treniului soios. Era rece, bătea un vânt dinspre miazănoapte în rafale scurte, învâlmășind la întâmplare cutii goale de conserve cu zdrențe de hârtii decolorate.

— Văru' a scăpat alaltăieri, reînnodă Iepure taclaua. E rașchetat în cap.

— Cât a studiat?

— Trei coți.

Scuturându-se a frig, Apașu ridică gulerul puloverului, înfundându-și bărbia în el. Obrajii supti păreau din bronz, având luciri șterse, îndulcite întrucâtva de jarul ochilor negri, încercănați.

Ulicioara pe care se opriseră era aproape pustie. Rarii trecători veneau mai ales din direcția pieței aflată în vecinătate. În răstimpuri, ecoul clopotelor tramvaielor ajungeau până la ei, ca un semnal schilav, de prisos.

— Tarzan mi-a dat o țepă, mormăi Apașu.

— Barosană?

— Nouă cente.

— Și nu-l priponești?

— Să-l găbjesc întâi.

Brusc, vântul răbufni și plesni cu o boare înghețată nișa în care se adăpostiseră cei doi. Frigul tăios îi sili să se miște nițel, pe urmă se zgribuliră și mai abitir în hainele jilăvite.

— Și Mif pute, reluă Apașu.

— Te-a prăjit?

— Nu.

— Credeam că da.

Apașu rânji, dezvelindu-și dantura găunoasă. Spuse amenințător:

— Cu Mif e altă musaca. Da' vreau să mă conving.

După ce trecu un camion încărcat cu ambalaje, Apașu aprinse o țigară, palmând-o apoi grijuliu.

— Ce dracu! izbucni Iepure. Ne-ngrădește iarna!

— N-ar strica un flacon de trotil.

— Pfa! De unde? Nu mai cumpără nimeni mobilă și marafeturi din astea. N-am ce să car.

— S-a tăiat țâța, Iepure.

— S-a tăiat, bă, aprobă ortacul și continuă îndată pe alt ton: Mai ții minte filmu' cu plajele?

— Îhî .

— ăia n-au treabă! Căldurică, banane, nuci din alea...
na... cum le zice?

— Cocos.

— Așa.

O nouă trombă de vânt izbi în firidă presărând-o cu o pudră fină de zăpadă. Din geaca jerpelită a lui Apașu ieșea un fir de ață roșie, atârând ca un maț proaspăt rețezat.

Iepure clănțani din măsele și-și vârî capul între umeri, încremenind în poziție cocoșată, în vreme ce Apașu prinse a dârdâi fățiș.

— Și nu apare nici unu' azi! scui pă Apașu cu necaz.
Măcar o gură de ceva...

— Cine știe, s-or fi calicit.

— Să-i ia dricu'!

Soarele dispăru îndărătul clădirilor din preajmă, cufundând zona într-un con de umbră prevestind înserarea. Undeva, departe, șuieratul trenurilor încăleca vuietul necurmat al orașului, ca un soi de chiote prelungi, disperate.

— Mamă, ce plaje! reveni Iepure la vechiul subiect.

— Și dameze în prostie.

— Nisipu' e ca auru'...

— Și palmierii...

Fluierând a încântare, Iepure se lipi de Apașu, în nădejdea de a se mai încălzi cât de cât.

— Și ce bărci au! Zboară pe valuri.

— Băftoși tipii, Iepure, nu jucărie!

— Dacă au căldură...

Apașu își suflă nasul învinețit, tremurând ca piftia. Celălalt începu să tropăie, cu gulerul săltat și cu pumnii înfipti adânc în buzunare.

— Pariez că nu vine nimeni azi, vorbi Apașu cu un accent de duritate.

— Cine trebuia să vină?

— Gonzo. N-a promis ultima oară? Mi-a supt atunci juma' de kil.

Unul după altul, becurile pieței din vecinătate prinseră a palpâi. Nișa rămase în semiîntuneric, ca o găoace în care vântul ascuțit se înșuruba parcă dinadins, mușcând sălbatic pereții mâzgoși.

— Știi ce m-am gândit? rosti pe neașteptate Iepure. Să mergem să dăm un tur de sapă. Cunosoc pe cineva, are un atelier...

Replica amicului sosi cu întârziere și sub forma unei întrebări:

— Plătește gras?

— N-am idee. O să vedem.

— Hm, nu-i rea găselnița ta, Iepure. O să avem bani de lemne. N-o să mai crăpăm dracului de frig.

— Și nici la cheremu' lu' Gonzo n-o să mai fim. Sau al altora. Ce zici, te prinzi?

— S-a marcat!

Apașu scoase pachetul cu țigări și, pe când scăpără chibritul, două puncte luminoase poposiră asupra lor, orbindu-i.

— V-am spus să nu vă mai văd mutrele p-aici, auziră ei o voce guturală. Ce puneți la cale? Hai, la secție, că lămurim noi rapid ce clociți iară!

JOCUL

(O cameră. Un pat și o noptieră. Bărbatul stă întins pe canapea. Femeia, la masă, dezleagă cuvinte încrucișate).

EA: (ridicând privirea) Spune-mi., te rog, un cuvânt, care, citit invers, să aibă alt înțeles.

EL: Ai dat de așa ceva acolo?

EA: Nu, m-am plictisit de rebus...

EL: Atunci?...

EA: Ei, m-am gândit și eu...

EL: (mirat) Ce-ți mai veni și ție!

EA: (rugător) Hai, îmi spui? Uite, îți dau un exemplu: Anul. Luat de la coadă la cap, vom obține termenul „luna”, ceea ce înseamnă cu totul altceva.

EL: (închizând revista) Bine, fie...

EA: (însuflețită) Gata, încep: Sud.

EL: Lac

EA: Coș.

EL: Pod.

EA: Cad.

EL: Acru.

EA: Bara.

EL: (concentrat) Ani.

EA: (zâmbind) Țurca.

EL: Sur.

EA: Cort.

EL: Doc.

EA: Acul.

EL: Zero.

EA: Tabac.

EL: (aparent contrariat) Mai sunt multe, dragă?

EA: (pasionată) Hai, leneșule, fă și tu un efort...!

EL: (puțin plictisit) Nu scap de tine...

EA: Roșu.

EL: Dor.

EA: Rama.

EL: Apăs.

EA: Anu.

EL: Iod.

EA: Trei.

EL: Trec.

EA: Laș.

EL: Rad.

EA: Sar.

EL: Bord.

EA: Trib.

EL: (după un moment de gândire) Ce să fie, ce să fie...?

A! Remus.

EA: (surâzând încurajator) Azil.

EL: Aneta.

EA: Rea.

EL: (bine dispus) Aici ai nimerit-o.

EA: (amenințând cu degetul) Nu insinua...

EL: (hotărât) Continuăm?

EA: Ion.

EL: (aprinzându-și o țigară) Don.

EA: Lara.

EL: Rac.

EA: (tatonând) Spune, nu vrei să schimbăm regula jocului?

EL: (surprins) Îmi place așa.

EA: (volubilă) De fapt, e tot un joc de cuvinte, numai că de data asta vor avea aceeași accepție, indiferent cum le citești.

EL: (neîncrezător) Pentru mai multă variație?

EA: De ce nu?
EL: Hm! Dă-mi o mostră.
EA: (bucuroasă) Anina. Oricum îl iei, nu-și modifică sensul. Simplu, nu?
EL: Pentru tine, poate.... Probabil că ți-ai asigurat un stoc de asemenea termeni și vrei să mă dai gata...
EA: (pufnind) Durule! Lasă-mi și mine, măcar o dată, iluzia victoriei.
EL: (oficial) Voi nu aveți iluzia, ci sentimentul deplin al victoriei.
EA: (cu un fel de resemnare) Sunteți incorigibili...
EL: (nerăbdător) Începem?
EA: Cojoc.
EL: Apa.
EA: Ana.
EL: Ața.
EA: Reper.
EL: Rotor.
EA: Capac.
EL: Unu.
EA: Aerisirea.
EL: Unde l-ai găsit așa de lung?
EA: La mine în sac.
EL: (după o pauză) Lupul.
EA: Sus.
EL. Madam.
EA: Taxat.
EL: Refer.
(Țârâie soneria. El deschide ușa. Locatarul de la etajul inferior dă năvală în hol. Se ține cu mâinile de frunte).
EL: (uimit) Ce s-a întâmplat?!
LOCATARUL: (surescitat la culme) Zugrăveala! Înnebunesc!... Iar ați uitat să închideți robinetele la vană!

LOZ ÎN PLIC

S-au cunoscut în Parcul Central. Au discutat aproape o jumătate de zi, făcând praf toate subiectele, plus șase cornete cu semințe de dovleac. Aveau idei surprinzător de înrudite, dacă nu chiar identice, și asta i-a împins să devină și mai atașați. A existat, totuși, și un dezacord în privința filmului *Bate-mă, dar nu mă șantaja!*. Larisa susținea că amantul a înjurat-o întâiul, Mirel că tipa i-a dat prima cu sticla de sifon în cap. În final, au convenit că ambii eroi erau nebuni, împreună cu imbecilul de regizor, care n-a fost în stare să se ridice la înălțimea așteptărilor.

Pradă nevoii acute de protecție, Larisa se cuibări la pieptul tânărului. Ca răspuns, el o ciupi ușor de coapsă.

În acel moment culminant al întâlnirii și-au jurat dragoste statornică, hotărând să se unească pe viață.

Transfigurată de fiori, Larisei i se părea că visează. Găsiră un restaurant, unde intrară să cinstească evenimentul. Comandară grătare, șampanie...

Buna dispoziție a Larisei era un fapt evident. Totul concura la întreținerea ei: și Mirel, și solistul, și ambianța intimă, ca să nu mai amintim de băutura vaporosă, aptă să inducă voioșie perpetuă.

Întinzând mâna, tânărul îi prinse pielea obrazului, frecându-o ca și cum ar fi numărat un teanc de bancnote. După care se aplecă și-i șopti că a visat noaptea trecută câștigarea unei „Dacii” la „Loz în plic”. Partenera chicoti, dorindu-i din inimă noroc.

Mirel îi umplu paharul și ciocniră. Apoi, îi spuse că, imediat la poartă, e un vânzător de lozuri. Însă o rugă să meargă

dânsa; era femeie și, în mod cert, avea șanse crescute. De altfel, în reveria relatată, nu el a extras biletul providențial, ci tot o femeie, o fostă colegă de școală.

Asta era o dovadă zdrobitoare că Mirel îi acorda încredere. Cum să nu servească un om așa de drăguț, în stare să-i destăinuiească un vis atât de emoționant?

Ieși din sală și porni să aleagă lozurile. Nu se putea decide câte să cumpere. În cele din urmă, plăti cinci bucăți cu banii proaspătului logodnic.

Înapoindu-se în restaurant, încremeni. Masa la care stătuse era goală. Însemna că Mirel... Doamne Dumnezeule! și poșeta ei!

Orchestra își reluă repertoriul. Percepând înțepături în ochi, Larisa calculă în gând pașii până la masă. Se așează uitându-se speriată împrejur.

Muzica, ah, ce sunete oribile! și chelnerii ăștia... Parcă ar fi infirmieri, gata să te ducă cu targa la dracu-n praznic!

Ospătarul care îi servise trecu silențios pe lângă ea. Aproape că-i atinse scaunul. O fixase cam lung sau i se năzărise? Veni a doua oară, șterse masa și-o întrebă dacă mai poștește ceva. Nu, nu, nu voia nimic. Înșfăcă mașinal sticla și turnă ce rămăsese în pahar. Pumnul strâns prea tare, o durea. Abia atunci realizează că ține în palmă lozurile. Îl desfăcu iute pe primul. Necâștigător. Al doilea — așijderea; al treilea — la fel... Se șterse cu batista la ochi. Ultimul loz. Îl despături și pe acesta. „Mai trage o dată”. Mototolindu-l, îl aruncă în scrumieră.

Localul începu să-și primească clientela de seară. Tot mai multe cupluri asaltau spațiile libere. Larisa constată că era singura fără însoțitor. În curând și locurile de la masa ei vor fi ocupate, și atunci... Refuză să se gândească mai departe. Simțea aprinzându-i-se obrazii, fiind convinsă că toți o examinau cu un interes nedisimulat, ca pe o creatură ciudată nimerită accidental în altă lume. Brusc, își desprinse ceasul de pe mână, se apropie de chelner și prinse a-i vorbi. Bărbatul o ascultă amabil, cercetă

obiectul minuscul și-i spuse că nu compensează valoarea consumației. În timp ce-i explica, privirea i se scurse de la încheietura delicată a brațului spre falanga împodobită cu inelul fin, convex la centru și de-o văpaie absolut particulară. Larisa se dădu, instinctiv, un pas îndărăt. Ezită un pic, apoi, cu gesturi buimace, își scoase bijuteria de pe deget.

CAPTURA

Parcară motorele lângă plop și întinseră bagajele pe iarbă. Milu fu mai iute în mișcări și aruncă primul undița, în vreme ce Ștef mai cotrobăia printre lucruri.

— Acu' trei ani — vorbi Milu — am priponit un somn de zece kile. Eram cu frate-meu al mic.

— Și eu am înhățat unu' de nouășpe kilograme, zise Ștef venind la buza lacului. M-am descurcat singur.

Milu smuci fulgerător de băț, însă nu prinse nimic. De cârlig atârna doar un rest de râmă și-o înlocui.

— Da' șopârla naibii, continuă Ștef, a fost când am pescuit la clonc somnu' ăla de șaij' de kile. Avea forță, despica luciul când izbea cu coada. Era cât o namilă, abia am putut să-l rostogolesc peste marginea bărcii.

— Vezi că trage! îl avertiză Milu.

Celălalt nu se alarmă; nu fusese decât o mușcătură ușoară. Totuși, scoase undița, să verifice acul.

— Un somn uriaș a apucat și subsemnatu', rosti Milu. Nu ți-am mărturisit până acuma, ca să nu crezi că mă laud. Cântărea în jur de un chintal.

— Un chintal?!

— Cam așa.

Ștef fluieră admirativ și, destupând o sticlă de rachiu, bău. Apoi, întinzând-o ortacului, acesta sorbi la rându-i.

Căldura se menținea plăcută, învălmășită sporadic cu pale răcoroase. La capătul dinspre șosea al ghiolului, tulpinile dese ale șovarului formaseră un soi de plaur în jurul căruia, la suprafață, se hârjoneau puzderie de vietăți.

— Și zici c-a atârnat o sută de kile, ai? reînnodă Ștef discuția.

— Da, mă. Era de speriat. Dacă mă gândesc bine, întotdeauna am avut baftă la pescuit. Pradă babană, nu plevușcă.

— La fel și eu. Uneori n-aveam ce face cu peștele. Cum azvârleam momeala — hop! Umpleam rapid plasele.

— Fii pe fază, mișcă! strigă Milu. Stai, nu-l sălta încă! Întărită-l nițel.

Ștef scutură o dată bățul și-l lăsă la loc.

— Sunt valuri, aprecie el. Din cauza vântului.

— Într-o noapte, am burdușit un coș cu crape, spuse Milu după ce mai înghiți o gură de rachiu. Le străluceau solzii în razele lunii. Nici pictați nu arătau mai faini.

— Ah! exclamă Ștef surescitat. A-ntins-o parșivu'!

Rulă alt vierme pe cârlig și-l proiectă departe.

— Am citit cândva despre peștele-spadă, vorbi Milu. O splendoare!

— Pe unu' din ăla să pui laba!

— Ce, ar fi imposibil?

— Draci! Cu scule țais, l-ai aranja.

— Păi!

Briza se mai domoli, netezind în parte încrețiturile apei. Împrejurul lacului răsăreau tot mai mulți pescari sosiți cu mașinile, cu bicicletele sau direct pe jos, prin pădure.

Milu își duse degetul la buze:

— Acuma! Pssst! Îl lichidez dintr-o figură.

Zgâlțâită energic, pluta se scufunda și reapărea succesiv, tremurând apoi și răsucindu-se la firul cursului.

— Nu te arunca! îl temperă Ștef. Încă n-a mușcat.

— Ei, nu! Îi dau la mir! Prea zburdă.

Mai gădilă-l, servește-i-o fin.

Pierzându-și răbdarea, Milu smuci violent de undiță.

Acul gol descrie o jumătate de cerc și dispăru între ramurile unei sălcii.

— Ți-am ciripit să nu te grăbești, îl dojeni Ștef. Păcat, ai ratat ocazia.

— Icrele mamei lui! înjură Milu. Să crăp dacă era mai mic de-un braț. Țșșș, ce ghinion!

Mormăind întruna, se apropie de salcie. Trase de câteva ori de naylon, dar cârligul nu cedă. Ocărând din nou, se cățără stângaci pe trunchiul scorburos, către locul în care se înfipsese acul de oțel. Când să-l desprindă, Ștef slobozi un răcnet, iar Milu, dezechilibrându-se, căzu ca un pietroi în apă. Apucase însă să vadă peștele, cât o păstaie, zvârcolindu-se în cârligul camaradului.

ENIGMA

— Unde scrie, Lică chestia aia? întrebă Petre holbându-se la el.

— Care?

— Aia cu farfuriile...

— Uite aici. Și, despăturind o revistă, citi: „Înapoindu-se cu turma acasă, ciobanul François Duruy din Ardeni a asistat la

o scenă incredibilă. „Când să închid oile — povestește el — văd că se lasă pe pajiștea dinaintea casei un glob de foc. Era roșu-arămiu, își fura ochii cum strălucea. Câinele a început să latre ca apucat și s-a repezit la glob. Atunci, globul s-a ridicat ca fulgeru' și a dispărut și câinele.” Am redat textual spusele ciobanului, care vin să ridice un nou semn de întrebare referitor la acele obiecte misterioase. Potrivit unor martori demni de încredere, în zonă au mai fost semnalate asemenea prezențe ciudate, dar nici una nu s-a soldat cu volatilizarea unui dulău de aproximativ 35-40 de kg. Este clar că ne găsim în fața unei enigme greu de dezlegat”.

— Ce părere ai? vru să știe Lică închizând jurnalul. Petre scuipă așchia de chibrit din gură și zise cu un fel de năduf:

— A dracu' șmecherie, zău! Tu pricepi cum devine treaba?

— Ă-ă.

— Or fi americani. ăștia se ocupă cu daraveri d-astea.

— Și dacă nu-s ei?

— Da' cin' să fie?

Săltând din umeri, Lică aruncă o uitătură piezișă spre cerul senin. Petre se scărpină după ureche și-și introduse iarăși între buze un băț de chibrit, plimbându-l de colo-colo.

— Eu bănuî că-i scamatorie, rupse Petre tăcerea. Ca să-și vândă ăia ziarele.

— Adineauri ai zis că-s americanii, îi atrase atenția Lică.

— Păi da, pot fi și ei. De ce nu?

— Aici miroase altceva. Pariez!

— Ce?

— A roboți de pe altă planetă.

Petre îl privi sceptic, molfăind cu îndârjire bățul de chibrit ce-și redusese lungimea la jumătate.

— Sunt sigur că nu-s pământeni — urmă Lică. De pomină farfuriile alea ale lor! Zboară ca în vis.

— Și de ce nu aterizează odată? Să vină, dom'le, unu' la mine și să-mi spună: „Salut, Petre, hai, mă, la un șpriț”.

Sau cam așa ceva, mă rog.

— Ei, trâncănești și tu... Au ei alte scopuri. Fac cercetări, caută...

— Da, caută ceai de mătreață.

Răsucindu-se spre Petre, Lică bombăni iritat:

— Ești căpiat, pe cuvânt. Vezi să n-apară ăia, să-ncingă chef cu tine!

— Ce, crezi că n-aș face față? I-aș vorbi direct:

„Frate-miu, ia ulcica de la Petre și dă-i cep”. I-aș mai cânta și una de-a noastră pe limbă dulce.

— Și dacă te refuză?

— Pardon! Să-l văd eu pe ăla care rezistă la o fripturică sfințită cu pelin.

Lică înghiți în sec și amuți o bucată de vreme. Trăgea din când în când cu coada ochiului către obrazul cărnos, roșcovan, al celuilalt. Petre mozolea cu aceeași osârdie ultimul rest din bățul de chibrit.

— Mai dă-i încolo cu farfuriile lor! pufni pe neașteptate Lică. Hai să plecăm, poate dăm de-o pastramă valabilă la „Miorița”.

SUGESTIA

Intrat în bufetul comunal, ca să cumpere apă minerală, Mrană Vornicel se pomeni împresurat din toate părțile.

— Vă propunem candidat! zise un tractorist burtoș agitând o halbă de bere deasupra creștetului.

— Sunteți cel mai nimerit! rosti și poștașul.

— Da, da! răsunară mai multe voci, între care cea a potcovarului se distingea, de departe, prin vigoare.

Vornicel rămase uluit, nemaînțelegând nimic. Ce aveau băștinașii aceștia cu persoana sa? De când se știa, fusese întotdeauna un ins retras, sobru și curtenitor, respectându-și în mod egal consătenii. Cei care îi solicitaseră sprijinul îl primiseră prompt și căutase să nu-și atribuie din asta un merit deosebit.

— Nu vă supărați, dar nu pot accepta... spuse el evitând privirile asistenței. Nu mă pricep...

— Cuuum?!... ridică vocea crășmarul. Parcă alții se pricep?

Dumneata ești cel mai potrivit și de aia te vrem.

— Așa-i! Așa-i! răcniră ei în cor. Trăiască domn' Vornicel, candidatu' nostru!

După încă un „trăiască” ce cutremură geamurile, coborî o liniște apăsătoare. Cu paharul în mână ori cu țigara în colțul buzelor, sătenii așteptau curioși, încredințați că refuzul domnului Vornicel nu era definitiv, ci doar un mijloc tactic de a le testa adevăratele simțăminte.

— Îmi pare rău — reluă Vornicel — mi-e imposibil să candidez. Realitatea e că n-am calitățile pretinse, nu sunt apt pentru așa ceva. Nu mi-e rușine să recunosc. Oricum, vă mulțumesc fiindcă v-ați gândit la mine și vă doresc să faceți alegerea cea mai inspirată...

— Nu egzistă! mugii careva din fundul bodegii. Pe dumneata contăm!

Te-am mirosit, știm ce poți și ce nu.

— Are dreptate, interveni Cămârzan, gospodar de frunte, proaspăt împrăprietărit. Domnu' Vornicel e alesu' obștii. Trăiască domnu' Vornicel!

— Ca la un semnal, bufetul se umplu de-un strigăt aspru, bărbătesc:

— Vor-ni-cel! Vor-ni-cel! Vor-ni-cel!

Urmă un ropot de aplauze și scandară iarăși numele candidatului, până ce acesta le ceru să înceteze larma.

— Mi-e greu să vă spun... începu el, o dată gălăgia potolită. Vă rog să mă înțelegeți... N-am stofă de șef... Dumneavoastră mă cunoașteți doar... știți că trăiesc mai izolat, că am grădina în care-mi petrec tot timpul și că...

— Domnule Vornicel, îl întrerupse navetistul Graur. Sunteți om cu carte, cu experiență. De ce nu vreți să ne ajutați?

Întrebarea căzu ca un clopot peste lume, amuțind-o. Nici măcar un bâzâit de muscă nu se auzea, ca și cum viața ar fi pierit instantaneu din încăperea în care numai fumul de tutun mai mișca.

Mrană Vornicel se simți, brusc, obosit. Conchise că era inutil să mai răspundă interogației, să încerce să-și justifice cu noi argumente poziția. Dăduse deja lămuririle necesare și le considera suficiente. De aceea, săltând plasa, ieși iute din bodegă, petrecut de uităturile reci ale sătenilor.

— Ha, ha! sparse tăcerea glasul tăios al tâmplarului Gione.

V-am zis eu... V-am zis eu...

— Ce-ai zis, bă? mârâi Graur indispus.

— Că dom' Vornicel nu-i întreg la cap, hi, hi, hi, hi! E țicnit, hi, hi! Zău că e țicnit!

COMISIONUL

În lumina puternică a neoanelor, zăpada strălucea neverosimil. Ninsorea încetase de câteva ceasuri, după ce acoperise bulevardul cu o plapumă consistentă de cristale fine.

Gherase își trase până sub bărbie fermoarul gecii din vinilin. Scurta devenise scorțoasă și crăpase, însă nu se destrămasese pe de-a-ntregul din pricina dublurii încă rezistente.

Pășea mașinal, fără nici un țel, trecând apatic în revistă vitrinele împodobite cu fulgi artificiali și cu beteală. Jocul intermitent al reclamelor îi oboseau ochii, mărindu-i în același timp senzația de foame ce-l chinuia obsedant. Nu-și mai amintea precis de când nu mâncase, dar acum trebuia neapărat să înfulece câtă, altminteri îi va seca tăria și se va prăbuși.

Porni din nou, cu același mers ezitant, strecurându-se prin mulțimea zorită. Oglinzile magazinelor reflectau razele becurilor, împrăștiindu-le bogat în răceala serii. Admiră formatele sticlelor cu băuturi selecte, ca și cutiile impozante purtând etichete cu denumiri sonore. Totul era aranjat impecabil, vădind gust și îndemânare în etalarea bunătăților apetisante, protejate de geamurile groase, iluminate feeric.

Își aprinse ultima țigară, și aia pe jumătate scuturată, și simți o ușoară amețală trăgând fumul în piept. Tuși în reprize scurte, apoi o luă iar din loc.

În vitrina cafenelei din dreptul agenției Loto, îi atrase atenția urarea „La mulți ani!” confecționată dintr-o duzină de mărci de băuturi așezate cu meșteșug. Efectul obținut era remarcabil, constituindu-se și într-o reclamă penetrantă, vizibilă de la distanță.

Dintr-o dată, Gherase realizează că se afla în seara de revelion. Cum de uitase? Doar vedea limpede lumea forfotind în jurul lui, alergând de colo-colo după târguieli... Și în atmosferă plutea ceva special, era clar că se petreceau lucruri deosebite. Chiar și cerul se înseninase, oferindu-se privirii înalt și curat, cu o lună parcă mai puțin pătată ca de obicei.

Mucul țigării ajunsese să-l ardă la degete, însă nu-l azvârli imediat; mai supse un fum. Nu-i păsa atât că-l rodea foamea, stomacul amortise deja, dar faptul că nu mai avea tutun îl arunca în disperare. Și nici nu întâlnea vreun amic sau vreun cunoscut

de la care să împrumute câteva țigări, ca și cum intraseră cu toții în pământ.

Traversând trotuarul în diagonală, se opri la marginea dinspre șosea. Orologiul uriaș din turla bisericii nu funcționa — limbile masive de pe cadranul fosforescent indicând o oră anapoda.

Gherase se urni exact în clipa în care alături frână un automobil cochec, de culoare neagră. „Hei, dumneata!” — auzi și, răsucind capul, zări femeia de la volan făcându-i semn cu mâna. Uimit, se apropie îndreptându-se de spate.

— N-ai vrea să mă ajuți? întrebă ea prin deschizătura portierei.

— Ba da, răspuse Gherase automat. În ce fel?

— Un comision. Uite, ai aici un pachet. Îl duci la adresa scrisă pe el și-l predai destinatarului. Atenție! Numai lui personal! E foarte important. Ai înțeles?

— Da.

— Eu aștept la telefon confirmarea de primire din partea adresantului. Locuiește în vecinătate. După ce termini treaba, revii și te recompensez.

— În ordine, doamnă. Mă înapoiez repede.

Femeia îi înmână un colet de dimensiunea unui ghiozdan, nu prea greu, legat în cruciș cu șnur de mătase.

Când dădu colțul, Gherase simți că renaște. Acuma va avea bani de țigări și de mâncare, poate și de-o sticlă cu vin. Cine are o mașină ca a ei, în mod sigur nu duce lipsă de fonduri. Nu-i exclus să-l răsplătească peste așteptări, doar să-i îndeplinească dorința ireproșabil și cât mai iute.

Începu să alerge ușor, apoi din ce în ce mai tare, animat intens de perspectiva seducătoare a câștigului nesperat. Pe strada în care intrase îl întâmpinau vile vechi, cu garaje și petice de grădină. Lămpile fluorescente o scăldau într-o lumină vie, accentuată la nivelul solului de hlamida albă a zăpezii.

În plin fuleu, Gherase izbi cu umărul o bătrânică. țipând, femeia căzu la pământ. Gherase era deja departe, însă auzi deslușit „Hoțul! Hoțul! Prindeți hoțul!” și încetini căta. Uităndu-se îndărăt, observă două-trei siluete punându-se în mișcare și reluă goana. Trebuia să se achite de sarcină cu orice preț, de asta depindea masa din seara aceea și din zilele următoare. Era o misiune de căpetenie pentru el, singura ce-l preocupa întrutotul.

Mări cadența, deși gâfâia binișor. ținea dreapta riguros, de teamă de a nu mai răsturna pe cineva. Majoritatea trecătorilor se fereau la timp, dar unii, mai lenți, îl încurcau, evitându-i în ultimul moment.

Recepționă din nou un „Pune-ți mâna pe el!” și, întorcând capul, zări un grup compact sprintând din răspuțeri. Se apropia vertiginos, reducând metru cu metru distanța, răcnind și fluierând.

Gherase mai fugi nițel, pe urmă, sleit, se rezemă de-un trunchi de platan. Respira sacadat. Încet, încet, se lăsă pe vine la rădăcina copacului, când, brusc, se pomeni împresurat de o ceată de oameni.

— El e! spuse careva. L-am văzut cum a trântit-o pe babă... Da' n-a mai apucat s-o jefuiască...

— Așa e! confirmă un altul. Avea ceva în brațe, de aia o luase la sănătoasa ca acceleratu'.

— O fi prădat vreun butic...

Un ins săltă pachetul și-l răsuci pe toate părțile.

— E al tău? îl întrebă pe Gherase.

— Da... adică nu... răspunse acesta cu jumătate de glas.

— Ce naiba, nu știi ce-ți aparține?! Ia hai tu cu noi! Vezi, nu-ncerca s-o ștergi, că dai de dracu!

S.I.C.

Postați în jurul mesei, membrii familiei serveau cina.

— Azi am găsit ceva ce n-aș fi visat, se adresă tatălui Rodica, fiica cea mare.

— Zău?

— Da.

— Ne spui și nouă? interveni mama. Sau e secret?

— Nu, nu e.

— Atunci, dă-i drumu, se amestecă și Iulian, mezinul. Ne-ai făcut curioși.

Rodica schiță un zâmbet și mai luă o felie de pâine, pe care o rupse în două bucățele și le așeză una peste alta.

— Veneam de la mătușa — începu ea — Și înaintea croitoriei văd o pată la marginea trotuarului. Am observat-o întâmplător, fiindcă mergeam cu ochii în pământ. Mă aplec și, ce credeți? Un portofel!

— Un portofel?!.. aproape că strigară tustrei.

— Da. Și încă unul burdușit.

— Strașnic! exclamă tatăl frecându-și palmele. Tii, ce noroc! Chestia asta ne va scoate din impas.

— Te cred, i se alătură și nevastă-sa. Vom achita datoria aia afurisită, că-mi stă-n gât.

Iulian veni lângă soră-sa și se lipi de ea ca motanul de cuptor.

— O să am și eu o pereche de adidași, nu? zise el clipind vioi. Sunt la noi, la magazin. Bebe și-a cumpărat deja.

Rodica se încruntă un moment, apoi rosti ocolindu-le privirile:

— Am impresia că ați cam luat-o razna...

— Cum adică? deveni tatăl atent. Nu-i adevărat ce ne-ai povestit?

— Ba da.

— Și?

— Numai că nu mai am portofelul.

— Ceee?... Unde e?

Fata înghiți în sec, sesizând ostilitatea din glasul părintelui. Mama și fratele încremeniră pe scaune, așteptând cu inimile strânse urmarea, ca într-un spectacol halucinant.

Unde-i portofelul, n-auzi? întrebă tatăl surescitat.

— L-am predat la poliție.

— La poliție?!...

— Da.

Se lăsă o tăcere strivitoare, după care părintele, ridicându-se brusc de pe scaun, vociferă stârnit:

— Tu nu ești normală! Cum ai putut să faci una ca asta?!

Rodica nu răspunse imediat, parcă ignorându-i pe cei prezenți, iar când vorbi, efortul de a-și stăpâni iritarea era evident:

— Am procedat corect. Conștiința mi-e împăcată.

— Ha, ha! râse tatăl forțat. Conștiință!

— Da. Poate banii i-a pierdut un nevoiaș.

— Mă îndoiesc, interveni mama. Ai spus că portmoneul era plin.

— Exact.

— Vezi, un om sărac nu are atâția bani. Înseamnă că i-a pierdut cineva înstărit și n-avea nici un rost să-i duci la secție.

— Mama are dreptate, sări și Iulian cu gura. Ești fraieră! N-o să mai am adidași și iar o să port tenișii vechi... Din cauza ta.

— Da, din cauza ta, repetă părintele. Fratele tău e mai mic, dar are mai multă minte ca tine.

— Terminați odată! răbufni Rodica. Doar n-am omorât pe nimeni. Am ajutat un semen, asta e.

— Printr-un gest nesăbuit, contră tatăl. Tu ai găsit portofelul, îți aparține. Ce trebuia să te dai justițiară?

— Bine, dar cinstea...

— Ascultă, fată! Ar fi mai indicat să te tratezi, fiindcă nu ești întreagă la cap. ți-am mai zis-o și altă dată.

— Du-te la spital, își acompanie Iulian părintele. Să-ți dea doctorii pastile.

Mama privea undeva într-un ungher al încăperii, afișând un aer absent. Parcă îmbătrânise subit cu câțiva ani — așa cum vegeta îngheboșată, cu buzele întredeschise și cu o șuvită de păr căzută peste tâmpla-i scobită.

Simțind lacrimi în ochi, Rodica părăsi brusc scaunul și se refugie în camera alăturată.

Mâine-zi, la serviciu, istorisi peripeția cu portofelul celei mai intime colege. La sfârșit, aceasta îi spuse fără menajamente:

— Te-ai ținut! Nu te înțeleg.

— Cum, Anda, nici tu nu mă aprobi?

— Comportamentul tău mi se pare bizar. O afirm cu toată sinceritatea. Nu știu ce se petrece cu tine.

— Nimic, Anda. Am adoptat o atitudine civică.

— Dragă, încetează cu bazaconiile astea! Nu fii naivă. Lumea se emancipează, nu observi? Încearcă și tu să te transformi, ai niște reminiscențe groaznice! Cum crezi că te vei integra cu principiile tale anacronice? Zău, Rodica, vi no-ți în fire. Poate... nu ți-ar strica nițică odihnă... eventual o cură ușoară... Și eu am fost surmenată și m-am remontat în trei săptămâni.

La aproximativ o oră de la discuția cu Anda, apărură șefa și i se adresă direct:

— Rodica, e extrem de grav ce-ai comis. Nu m-aș fi așteptat la așa ceva din partea ta. Acuma, îți dai seama, va fi greu să păstrăm confidențialitatea faptei tale.

— Dar eu, doamnă...

— Da, da, bănuiesc ce vrei să spui, o întrerupse superioara. Invoci în apărarea ta anumite precepte umaniste, care, să am iertare, sunt de-un ridicol monumental. Hai să fim

serioși! Cine mai reacționează azi într-un asemenea mod desuet? Doar două categorii de oameni: candidzii și defazații cerebrali.

După retragerea șefei, Rodica simți împruținându-i-se aerul. Parcă și colegile o priveau altfel, cu un gen de milă prost mascată, șușotind între ele ori de câte ori trecea prin dreptul lor. Ciudat, nu trăise niciodată vreun simptom de stinghereală la slujbă, dar acuma traversa momente penibile cu potențial inhibitor tot mai accentuat.

Sosind acasă, mătușa Vica o luă în primire încă din antreu:

— Bine, măi Rodica, tu mai ai un strop de minte? Ești de pomina lumii!

Mi-a povestit maică-ta; era să intru în pământ de rușine. Chiar mi-am zis: „Na, uite ce mi-a făcut nepoată-mea! și eu care i-am dat să sugă din biberon și am răsfățat-o de mică!” De ce-ai săvârșit lucrul acela urât?

— Din compasiune, tanti. Presupun că omul era amărât și avea nevoie de bani. Cine știe cum s-o fi chinuit să-i adune.

Vica se holbă la cealaltă ca la o vedenie, cu globii oculari gata să-i iasă din orbitele-i adâncite.

— Din compasiune?!... îngăimă ea pălind instantaneu. Ah, ce-mi aud urechile la vârsta mea! și de la cine! Ești pierdută, fată, mai adăugă și plecă iute, trântind cu putere ușa.

Pe măsură ce se scurgea vremea, odiseea cu portofelul devenea din ce în ce mai cunoscută. La serviciu, cât și în familie sau în cercul de prieteni, atmosfera suferi prefaceri fâțișe, amplificându-i senzația de ființă marginalizată, tolerată doar cu mari eforturi în mijlocul lor. Toate aceste atitudini ostile la adresa ei începură să o arunce în stări depresive, din care evada oarecum folosind diverse tablete recomandate de te miri cine. Însă în ziua când acuză niște amețeli ciudate și avu dureri insuportabile de cap, fu silită să apeleze la un medic specialist.

— Extrem de captivant! exclamă el în finalul confesiunii Rodicăi. Într-adevăr, neobișnuit!

— Vă rog să-mi prescrieți ceva calmante, zise ea. Sunt obosită și mă enervez din orice.

— Dar, scumpă domnișoară — veni doctorul lângă dânsa — de ce vă subestimați? Sunteți un caz excepțional! Credeți că o doză de sedative banale va reuși să pună ordine în interiorul dumneavoastră răvășit? Nuuu...! Nicidecum! Trebuie să vă mărturisesc că, în cazuistica noastră, demult n-am mai înregistrat un asemenea pacient. Ba nu! Iertați-mă, a mai fost acel șofer care a acordat prioritate pe zebră. L-am internat la urgență, însă e irecuperabil.

— N-am nevoie decât de calmante, repetă Rodica îndepărtând cu dosul palmei trâmba de fum de țigară.

— Glumiți, domnișoară!

— De ce? Nu-i așa?

— Hm, să... admitem... Apoi, pe un ton mai ferm: În momentul în care ați predat poliției portofelul cu bani, ce sentiment ați trăit?

— Păi... unul de ușurare... Și de bucurie că am putut ajuta pe cineva.

— Incredibil! Incredibil! izbucni medicul animat de-un interes maxim. E absolut necesar să-mi revăd ultimul studiu referitor la conservarea și transmiterea accidentală a afectelor.

— Poftim?

— Nimic, nimic.

Transfigurat, doctorul apăsă butonul încastrat în pupitru și, numaidecât, apărură doi bărbați în halate, cu bonete albe pe creștet.

— Un caz uluitor! le spuse celor sosiți, arătând spre Rodica. Rămâne la noi. O duceți la S.I.C. (sala investigațiilor complexe). Prevăd că ne va rezerva mari surprize.

CONVALESCENȚĂ

— Hai, puișor, papă!... ți-a fiert mămica lăptic cu tăiței, așa cum îți place. Normal să fii doritor. Trebuie să te hrănești, să nu slăbești. Ești anemiatic de pe urma bolii, însă mâncarea nu se refuză. Noroc cu antibioticele... La consultație arătai deplorabil, O zi, două, dacă mai întârziei... Acuma totu-i în ordine. Hai, ia și papă... Așa, încă o linguriță... E bine. Nu te poți lăsa pradă deznădejdiei. Melancolia asta o alungăm noi... Deseară îți face mămica băiță. Am primit de la Elis un șampon grozav! Ia, mai gustă puțin... Să-ți pun farfuria mai aproape. Sărăcuțu de tine, cât ai suferit! Când au vrut să te interneze m-a apucat amețea. Clinica era supraaglomerată. Mi-am asumat toate riscurile. Nu te puteam abandona în mediul acela. În mod sigur ți-ar fi afectat sensibilitatea, cu cine știe ce urmări. Acasă, în primul rând, te-ai întremat psihic. A avut grijă mama. Nimic nu i-a lipsit voinicului. Bravo! Semn bun! Ai mâncat tot. Mai na o prăjiturică... E cu nucșoară. Am preparat-o special pentru tine... Doctorul ți-a recomandat prudență în privința eforturilor. E necesar să te menajezi. Da, uite că ne înțelegem! A mers și prăjiturica, vezi? Nițică voință. Acuma ne facem siesta și pornim televizorul. Ți-am pregătit baia, prosoapele sunt pe calorifer. Pătuțu te așteaptă, ieri am schimbat așternutul. L-am dat prin clor, e alb, alb. După o pauză: Oh, Val, tot năzdrăvan ai rămas!... Îți arde de joacă. Vezi să nu tragi fața de masă, că răstorni vaza...

În drum spre culcare, Val înconjură piciorul scaunului și, ridicând membrul posterior, proiectă la repezeală un jet abundent, absorbit pe dată de covorul pufos. Apoi — Și acesta era cel mai evident indiciu al însănătoșirii — adormi fără somnifer.

ÎN PRAGUL ANGOASEI

Ajuns, în sfârșit, acasă, mă trântesc în fotoliu și deschid ziarul *Mâinile sus!*. Citesc oarecum plictisit, ca de obicei: „Accidentul deputatului B.T. Căpșună — scenariu sau ghinion?” Hm! Ce vrea să spună cu asta? Curios, urmăresc mai departe textul: „Există indicii care conduc la ideea că năpasta dlui parlamentar a fost provocată, ea făcând parte dintr-o strategie diabolică de destabilizare a Opoziției. Guvernul și-a dat iarăși arama pe față ticluind acest plan mârșav, de-al pune pe dl deputat în imposibilitatea de a-și exercita atribuțiile conferite legal. Protestăm energic și cerem instituirea grabnică a unei comisii de anchetă, care să elucideze dedesubturile acestei afaceri necurate”. Mai parcurg câteva rubrici, apoi trec la gazetă {bf Eșafod , după ce-mi aprind o țigară: „Indiscutabil, în cazul domnului deputat B.T. Căpșună avem de-a face cu o tentativă de suprimare. Modul în care s-a acționat probează din plin afirmația noastră. Însă providența a vegheat! Tristul eveniment legat de persoana dlui deputat ne-a îndurerat, dar ne-a și întărit! Aidoma experienței ce ne purifică deseori, relevându-ne sensuri ascunse. În consecință, propunem identificarea neîntârziată a vinovaților și aplicarea celei mai severe coercițiunii”. Abandonez și cotidianul ăsta și despățuresc săptămânalul „Torpila”. Când să mă apuc de lectură, depistez un nou articol referitor la pățania deputatului. Vrând-nevrând, îmi arunc ochii și pe el: „Teroare oficializată! Cum de este posibil?! Ne pretindem un stat civilizat? Atentatul comis cu sânge rece asupra distinsului parlamentar B.T. Încotro vom merge? Există un singur răspuns: nicăieri!” Sătul deja de subiect, dau să am ridic din fotoliu, însă văd că mai rămăsese un ziar nefrunzărit: „La zid!”. De pe frontispiciu, îmi fură privirea un titlu imens: „Adevărul despre cazul Căpșună”. Resemnat, mă aștern pe citit:

„În furia-i oarbă, Opoziția vrea să convingă publicul, cu orice preț, că deputatul B.T. Căpșună ar fi fost victima vreunei conspirații. Absolut fals! Realitatea e mai prozaică și ține de datele elementare ale bunului simț. Iată faptele: În seara cu pricina, dl deputat a zăbovit până la ora închiderii la restaurantul privat „Coiotul” unde (informații strict autentice!) a consumat următoarele: mușchi țigănesc, salată, ficat de pasăre, telemea, măsline, crenvurști cu muștar, sărmăluțe în foi de viță, friptură de porc la tavă, pulpă de pui la tavă, salată verde cu ou și telemea, cartofi prăjiți și pilaf de ciuperci, salată de gogoșari. La care se adaugă, bineînțeles, băutura: votcă poloneză, vin și cafea. După o astfel de masă copioasă, dl deputat fiind și supraponderal, nu e de mirare că, în drum spre casă, s-a împiedicat, luxându-și glezna. A atribui acestei întâmplări banale alt iz în afara celui specific de crăsmă, dovedește reaua-credință a aceluia care, prin profesiunea lor, sunt chemați în primul rând să, slujească adevărul. Abdicarea cu atâta ușurință de la normele deontologice nu poate duce decât la confuzii și dezinformare”. Amețit de-a binelea de noianul informațiilor jurnalistice, ies în curte, să mai trag o gură de aer proaspăt. Nu fac doi pași, că dă buzna moș Surcică, vecinul meu. E palid și are în mână ultimul număr din gazeta de seară „Schjia”. Mi-o oferă și pleacă la fel de precipitat precum apăruse, nu înainte de a mă îndemna s-o lecturez. N-am nici un chef să mai stau cu nasul în ziare, mai ales că am descoperit într-o fracțiune de secundă articolul „Implicațiile majore ale cazului Căpșună. Noi dezvăluiri senzaționale”. Dar, dintr-un imbold obscur, continui: „Relatări anterioare vizând situația reală a domnului deputat B.T. Căpșună poartă pecetea mistificărilor grosolane. Ele urmăresc cu obstinație deturnarea atenției publicului și escamotarea adevărului. Cum putea asimila onorabilul parlamentar un asemenea meniu sardanapalic (vezi „La zid!” nr. 19, a.c.) știut fiind că domnia-sa suferă de colecistită, plus dischinezie biliară hipotonă? (Pentru cei interesați, punem la

dispoziție filmul colecistografiei în care se vede clar că vezica biliară contractă foarte puțin în urma prânzului Boyden). Admițând totuși, prin absurd, că ar fi îngurgitat cantitățile respective de alimente, n-ar fi acuzat imediat o indigestie cumplită, cu efecte funeste? În concluzie, asistăm la o campanie feroce de denigrare a unei personalități de excepție. Scopul nu e greu de ghicit. Demolarea sistematică a adversarilor face parte din arsenalul obișnuit cu care se încearcă eliminarea membrilor de calibru ai Opoziției. Dl deputat nu este prima țintă. Și nu va fi, cu siguranță, nici ultima. Oare cine urmează la rând?”. Răsufiu ușurat și împăturesc ziarul. Apoi, mă îndrept iute către poartă — soneria a zbârnâit o dată prelung. E nevastă-mea, cară două plase, iar sub braț presează bilunarul „Trotil 2000”. Îmi dă publicația, însă mă răsucesc rapid pe călcâie și dispar în fundul grădinii. Titlul de pe pagina întâia mă obsedează și acum, când deja plivesc buruienile de peste trei ore: „B.T. Căpșună — între calvar și martiriu”.

POPASUL

Mica terasă, plasată chiar la marginea intersecției, primea din plin văpaia crudă a soarelui. Din cele șase mese pitice, patru erau ocupate de tineri. La cea de-a cincea stătea o femeie cu doi copii. Toată clientela consuma aceeași băutură: un fel de suc rozaceu în pahare transparente din plastic.

La câțiva pași depărtare, tramvaiele scrâșneau strident pe șinele încinse și ele de arșiță. Răscrucea se aglomera brusc, ritmic, pentru ca apoi să se golească tot așa de rapid, în urletele motoarelor supraturate.

Femeia gustă citronada exact în momentul în care o macara uriașă slobozi pe țeava eșapamentului un jet consistent

de fum. Valul de aer stârnit de gabaritul vehiculului antrenă și un strat de praf, proiectându-l direct în obrajii mușterilor. Aceștia, însă, rămaseră în continuare impasibili, ignorând până și imensul nor de gaze ce învăluiseră terasa, ca o pânză de camuflaj.

Unul din copiii femeii își duse mâna la gură, pe urmă, răsucindu-se pe scaun, scuipă repetat la piciorul mesei. Înghițise fără să vrea particule de ciment sau de var, abătute de o pală de vânt cine știe de pe unde. Mama strănută și ea și-și frecă pleoapele ce o usturau și se înroșiseră.

În stația din vecinătate, lumea se adunase buluc. Soarele pârjolea și aici la fel de intens; nicăieri nu se găsea vreun copac sau vreun strop de verdeață; doar clădiri din beton și asfalt topit de cerul incendiat.

— Uite, mamă, ninge! exclamă pe neașteptate cel mai mic dintre copii. Ninge cu zăpadă neagră!

— Nu e zăpadă, replică femeia scrutând zarea.

— Dar ce e?

— Funingine.

Țâncul strâmbă din nas și sorbi din paharul încenușat, gest imitat pe loc și de maică-sa.

Din ce în ce mai deasă, ploaia de scrum acoperi mesele cu o peliculă subțire, sfâșiată mereu de coatele consumatorilor. De undeva din apropiere irumpse un șuierat năprasnic de sirenă, ca un muget sinistru, înfiorător.

Mama își fixă privirea asupra puștiului, întrucât acesta i se adresase de două-trei ori la rând.

— Ce vrei, Răducule?

— Îți zic ceva, da' să nu mă părăști la tata.

— Nu te părăsc.

— Pe cuvânt de onoare?

— Da.

— Alaltăieri — începu el — am venit de la școală zgâriat pe față. „Iar te-ai bătut, derbedeule!” — a strigat tata la

mine. „Uite în ce hal ești! Du-te repede și spală-te, să nu te vadă mama”. „Nu-s vinovat”, i-am spus. „Te-am apărat pe tine”. „Pe mine?!”, s-a mirat el. „Da”, i-am zis. „Când am plecat din clasă, Cristi și cu Dorin mi-au spus că ești prost, pentru că n-ai băgat antenă satelit. Atunci ne-am luat la bătaie. De ce te-au făcut prost?” „Așa m-au făcut?” — a zis tata. „Mucoși needucați! Le arăt eu lor!” După aia, s-a dus în curte și s-a urcat pe motocicletă. A ieșit cu ea pe poartă ca o ghiulea.

— Și?

— S-a întors cam peste o oră. Avea ochii învinețiți și părul zburlit. Și abia împingea motocicletă cu cauciucurile sparte. „Ce-ai pățit, tată?”, l-am întrebat. „Ai sânge pe față! Du-te și spală-te repede, până nu vine mama”.

ALARMĂ DE GRADUL ZERO

Într-o zi, când Relu veni acasă însoțit de patru inși, comitetul de bloc se întruni degrabă în uscătorie, alertat de baba Smirna, care, locuind la parter, îi reperase prima.

— Aștia au gânduri necurate! zise ea transfigurată. Așa am presimțire.

— Doamne ferește! exclamă președinta asociației. Mai știi că nu?

— Relu e capabil de orice, interveni administratorul. Aminti ți-vă de episodul cu doamna Berechet.

— Chiar! strigă responsabilă comisiei de cenzori. Nemernicul! Biata femeie a zăcut o săptămână din cauza teroristului.

— Ce tupeu! se auzi o voce.

— Ordinar! completă o alta.

— Gestul mi se pare incalificabil, aprecie și domnul Rozmarin, fost milițian de sector. Individul e un pericol public și trebuie demascat. Operativ! Propun să activăm organele.

— Ce organe? întrebă baba Smirna.

— Ăă... Poliția.

Se produse vacarm și, pentru a-l potoli cât de cât, administratorul fu nevoit să-și scoată pantoful și să izbească cu el în masă.

— Liniște! ceru autoritar. Să ne păstrăm calmul! Să nu cedăm nervilor! După care urmă la fel de tranșant: Supunem recomandarea la vot. Cine e de acord?

— Cu ce? se interesă cineva.

— Ca să chemăm poliția, îl lămuri administratorul. E sugestia domnului Rozmarin.

— Nu! se opuse președinta asociației. Mai bine îi anihilăm noi.

— Cum? Cu mâinile goale? ăia precis sunt dotați.

— Hait, bătu-i-ar bunul Dumnezeu! exclamă cu obidă baba Smirna. Cum de îi rabdă pământu'!

Între timp, se înapoie și Pantaze — omul ce fusese trimis să cerceteze terenul, la etajul trei, unde locuia Relu.

— Ei? făcu administratorul.

— Tăcere, raportă iscoada. N-am observat mișcări suspecte.

— Asta mă pune și mai tare pe gânduri, zise responsabilă comisiei de cenzori. E acalmia dinaintea furtunii.

— Și mie mi se pare anormal, interveni doamna Mimi, recent pensionată. De ce atâta fereală?

— Eu mi-am îndeplinit misiunea, îi asigură Pantaze. M-a tras curentu' la timpan cât am ascultat pe la ușă...

— Hai să formăm o delegație și să abordăm, problema frontal, sugeră administratorul. Mergem la el.

— Perfect! sări prima președinta asociației. E cea mai nimerită soluție.

Doamna Mimi se arătă mai curând sceptică:

— E riscant. Dacă ne întind o cursă?

— Are dreptate, îi luă apărare femeia de serviciu. De ce să ne primejduim viața? Toți avem copii și nepoți.

Mai vorbiră câțiva, pe urmă, treptat, elanul combativ scăzu vizibil, lăsând loc unei atmosfere defetiste. Iar când moș Pantaze — ieșit în răstimp pe hol — reveni cu știrea că Relu și haidamacii săi coborau scările, se instală panica, temperată anevoie de apelurile insistente la calm ale administratorului.

— Vin să ne atace! țipă isterizată responsabilă comisiei de cenzori. Ce facem?

— Noroc că avem aici niște sape și lopeți, zise administratorul. Împărțindu-le, adăugă: Nu răspundeți provocărilor. Acționați numai în caz de necesitate și în legitimă apărare.

— Trășni-i-ar Maica Precista de bagabonți! blestemă baba Smirna. Ȑștia-s diavoli trimiși să ne încerce.

— Ar putea fi și o diversiune, se hazardă președinta asociației. Nu le cunoaștem planurile, ce urmăresc...

— Pssst! sâsâi administratorul brusc. Pregățiți-vă, vin!

Dincolo de palier, de undeva de sus, se propagau tropăituri grele, reverberând direct în creierii celor baricadați în uscătorie. Ecourile se amplificară monstruos, până dispărură cu totul și ușa răsună ca o toacă izbită de ciocan.

— Nu deschideți! imploră doamna Mimi împreunându-și palmele a rugăciune. Simt că leșin.

Lovitura în ușă se repetă, apoi se lăsă liniștea și asediații înregistrară clar un glas răgușit:

— Sunt înăuntru, dom' Relu. Țin un fel de adunare, mi-a spus nevastă-mea.

— Exact asta ne trebuie, veni răspunsul. Să rezolvăm chestiunea definitiv.

Abia în clipa aceea administratorul realizează că, în spaima generală, uitase să răsucescă yala. Vru să-și repare iute greșeala, însă nu mai avu când, căci Relu și ai săi se proțăpiră în

prag, cu figurile încruntate și cu brațele noduroase încrucișate pe piept.

— Domnu Cucu — se adresă administratorului — cred că a sosit vremea să punem odată punctul pe „i”! Ce rost are s-o mai trăgănăm?

Luat prin surprindere, administratorul fu incapabil să articuleze un cuvânt, și Relu vorbi mai departe:

— Am fost cu băieții ăștia pe acoperiș. Sunt de acord să ne pună țiglă, luna viitoare. La revedere!

OPȚIUNEA

Deschizând ziarul, studentul Alecu citi pe pagina din centru: „UN CAZ RARISIM”.

După ce bău o gură de cafea, continuă: „Concediat în urmă cu trei luni, inginerul naval Tulipan Creastă, animat de spirit întreprinzător, se dedică stupăritului. În afară de asta, se mai ocupa cu strângerea melcilor și a ciupercilor comestibile, cât și cu recoltarea plantelor medicinale din flora spontană. Spre neșansa lui, însă, alaltăieri a fost ținta unui atac masiv din partea familiilor de albine, datorită căruia, având ochii umflați, n-a mai văzut pe unde calcă și a nimerit în groapa cu var, găsindu-și un tragic sfârșit”.

Alecu împături jurnalul și sorbi pe îndelete restul de cafea. Era cam amară, ar fi trebuit să pună mai mult zahăr, dar, fiindu-i lene, nu se îndura să se scoale de pe extensibilul comod. Când sosi Vasi — prietenul și colegul de facultate — îi află tot lungit, cu un muc de țigară fumegând-i în colțul gurii. Afișa o mină atât de apatică, încât Vasi crezu că e bolnav sau că pășise ceva extrem de neplăcut.

— N-am nimic, îl asigură Alecu. Ți se pare.

— N-arăți prea grozav, zău... Da', mă rog, dacă tu spui că-i în regulă...

— Fii calm, totu-i în ordine.

Vasi extrase din mapă un teanc de caiete și, răsfoindu-le, zise precipitat:

— Ți-am adus cursurile, să le copiezi. N-ai prea dat semestrul ăsta pe la ore.

— Am avut probleme... o groază...

— Atenție, să nu pierzi anul. Ar fi păcat.

Alecu zâmbi vag-misterios și-și scărpină obrajii înțeleniți de-o barbă roșcată, deasă, cățărată până sub pleoape.

— Nu te îngrijora degeaba, mormăi gazda. Recuperez eu.

Înainte de a pleca, Vasi îl întrebă, nemaiputându-și struni curiozitatea:

— Al cui e calul și căruța din curte?

— Ale noastre.

— N-am știut că aveți atelaj. Bine, te las — mai adăugă și dispăru zorit.

Peste vreo două săptămâni, Vasi, poposind pe terenul de tenis al universității, trase cu urechea, în timp ce își încălța adidașii. Vorbea o studentă suplă, cu plete linse, îmbrăcată în ginși.

— ... Ieri l-au descoperit... pe la șase... în râpa din Dealul Mărului. Iapa mai sufla... dar omul... chisăliță...

Invadat de-o bănuială sumbră, Vasi renunță la fotbal și alergă direct la Alecu. Ajuns la acasa acestuia, abia-și mai stăpânea tremurul ce-i dădea senzația că e pe cale de-a se dezintegra. Îl întâmpină chiar amicul său, înalt, slab, cu aceeași fizionomie blazată arborată și la precedenta sa vizită.

— Trăiești!?... strigă Vasi înviorându-se miraculos. Mamă, ce sperietură am păpat!

La mimica nedumerită a celuiilalt, Vasi îi relată ce auzise la baza sportivă și cum de crezuse că era vizat el.

— Din toate astea, singurul lucru adevărat e că m-am lăsat de studenție, rosti Alecu.

— Ceee?!... Și ce faci, ce-ai de gând?

— Adun dude. Am o prelată extra și nu există nici un risc. Azi, de pildă, am umplut un butoi de o sută de kilograme.